



Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 15 SAYI: 84 Mart-Nisan 2005



Düğmeye Kim Bastı? (II)
At iziyle it izinin birbirine karıştığı yer

“Türkiye Kabına Sığmıyor”
“Büyümede Dünya Rekoru”

YTL, İMKB, TCMB, IMF, RTE vs.

Dünyanın En Zenginleri Listesinde 5 Türk Var!
Dünyanın En İyi 500 Üniversitesi Listesinde Türkiye Yok!

Kızıldere ve On'lar

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi/Halkın Devrimci Öncüleri
Ömür Karamollağlu
Mehmet Yıldırım, Nihat Kurban,
Süleyman Aydemir, Cemalettin Duvenci

“Bir, ki, üç...
Daha fazla SEKA...”
Sol'da Popülizm, Marjinallik ve Kuyrukçuluk

Irak İşgalinin İkinci Yılında
Wolfowiz Dünya Bankası Başkanı Olurken

<http://www.kurtuluscephesi.com> 8. Yılında

- ABD'nin ve AB'nin, gelişen son siyasal olayların içindeki rolü üzerine başlayan tartışmaların "bayrak krizi" sonrasındaki durumunu ele alan genel bir değerlendirme. 3 DÜĞMEYE KİM BASTI? (II) AT İZİYLE İT İZİNİN BİRBİRİNE KARIŞTIĞI YER
- 1 Nisan günü DİE'nin yayınlamış olduğu büyüme rakamlarının gerçek niteliği üzerine bir inceleme. 7 "TÜRKİYE KABINA SİĞMIYOR" "BÜYÜMEDE DÜNYA REKORU"
- Büyüyen ve gelişen ekonominin içinde bulunduğu durum ve "sıcak para"nın yaratmış olduğu sonuçlar. 11 YTL, İMKB, TCMB, IMF, RTE vs.
- Bazı aklievvel eski "sol"cuların partisiz parti teorileriyle geliştirdikleri dünya üniversitelerinin reformu projeleri üzerine. 16 DÜNYANIN EN ZENGİNLERİ LİSTESİNDE 5 TÜRK VAR! DÜNYANIN EN İYİ 500 ÜNİVERSİTESİ LİSTESİNDE TÜRKİYE YOK!
- Onlar, Halkın Devrimci Öncüleri'ydiler. Mücadelelerinin ve sonuçlarının bilincinde olarak savaştılar. 18 KIZILDERE VE ON'LAR
- THKP-C HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ: ÖMÜR KARAMOLLAOĞLU MEHMET YILDIRIM, NİHAT KURBAN, SÜLEYMAN AYDEMİR, CEMALETTİN DÜVENCİ 20
- SEKA eylemleri ve bu eylemlerde sol'un durumu üzerine bir değerlendirme. 22 "BİR, Kİ, ÜÇ... DAHA FAZLA SEKA"
- Amerikan emperyalizminin Irak işgalinin ikinci yılında, Dünya Bankası başkanlığına getirilen "neo-con" Wolfowitz'in yeni misyonu üzerine. 29 IRAK İŞGALİNİN İKİNCİ YILINDA WOLFOWİTZ DÜNYA BANKASI BAŞKANI OLURKEN
- 32 www.kurtuluscephesi.com 8. YILINDA

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Düğmeye Kim Bastı? (II)

At iziyle it izinin birbirine karıştığı yer

Legal ve legalize olmuş sol, küçük-burjuva “globalist” aydınlarıyla birlikte SEKA’yla, 6 Mart “kadınlar günü” yürüyüşüne polis saldırısıyla, Nevroz’la uğraşırken ve 1 Mayıs için “start” alınırken, birden bire “bayrak krizi” patlak verdi.

Mersin’deki 21 Mart Nevroz gösterileri sırasında “Türk bayrağının iki velet tarafından yerlerde sürüklenmesi”yle başlayan “bayrak krizi”, sözcüğün tam anlamıyla AKP’nin ipinin çekildiği gün oldu. Nevroz kutlamalarındaki olayı protesto etmek için “her eve ve işyerine bir bayrak” kampanyalarının başlatılması ve “bayrağa sahip çıkma” mitinglerinin düzenlenmesi, popüler ifadeyle, “düğmeye kim bastı?” sorusunu daha fazla sorulur hale getirdi.

Oysa Mersin gösterilerindeki olaylar karşısında AKP hükümetinin tutumu, benzer olaylar karşısında T. Özal’ın takındığı ve “globalist” küçük-burjuvaların övgüler düdüğü tutumundan çok farklı olmamıştır. AKP’nin tek yaptığı şey, “büyük medya”nın işbirliğiyle, “olayı abartmamak”, ortamı “germemek”, “gereksiz gerilimden uzak durmak” olmuştur. Ama Genelkurmay Başkanlığı’nın iki gün sonra yayınladığı “sabrımız tükeniyor” türünden açıklamasıyla birlikte “olay” birden büyümüş ve ülke çapında “bayrağa sahip çıkan” milliyetçilik gösterilerine dönüşmüştür. Doğal olarak Türkiye’de “milliyetçilik”ten söz edildiğinde ilk akla gelen faşist MHP ve MHP’li faşistler olduğundan, bu gösterilerin başını da onlar çekmiştir.

Ve “bayrak krizi” ile birlikte görülmüştür ki, faşist MHP ve MHP’li faşistler (hangi adla örgütlenmiş olurlarsa olsunlar tüm faşistler)

1980 öncesinde olduğu gibi **oligarşinin si-vil milis gücü** olarak her an görev yapmaya hazır ve nazırdılar.*

“Bayrak krizi”nde halk arasında “milliyetçi duyguların” ne denli güçlü olduğu, küçük bir kıvılcımın ortalığı ateşlemeye yettiği görülmüştür. Herkesin çok iyi bildiği, ne yazık ki legal ve legalize olmuş solun bir türlü göremediği bu olgu, Irak’ın işgaliyle birlikte başlayan anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkilerin giderek büyümesinin bir sonucudur. Ancak Irak işgaliyle birlikte yükselen anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkiler, “çuval olayı”, “Kıbrıs sorunu”, “Ermeni sorunu”, “AB koşulları” vb. olaylarla birleşerek gelişmiş ve milliyetçilik tabanına oturtulmaya çalışılmıştır. **Halka ve Olaylara Tercüman, Yeni Asya, Ortadoğu** ve nihayetinde Serdar Turgut yönetimindeki Karamehmetler’in **Akşam** gazetesinin “milliyetçi-ülkücü camia”nın sesi haline gelişi, Nazlı Ilıcak’ın AKP saflarından ayrılıp (“titreyip kendine dönmesi”) “aslına rücu” etmesiyle **Dünden Bugüne Tercüman**’ın “ülkücü” anıları yayınlamaya başlaması, yine Karamehmetler’in ShowTv’inde yayınlanan “Kurtlar Vadisi” dizisi, dizide Rauf Denktaş’ın

* Nitekim 7 Nisan günü Trabzon’da bildiri dağıtan 5 TAYAD’lının linç edilmeye çalışılması faşist milislerin nasıl hazır olduklarını açıkça göstermiştir. Trabzon’daki linç girişiminin en ilginç yönlerinden birisi de “çarşı esnafı”nı harekete geçirmek için TAYAD’lıların “bayrak yaktıkları” söylentilerinin çıkartılmasıdır. 1980 öncesinde Maraş ve Çorum olaylarında da “komünistler sinemayı bombaladı”, “komünistler cami yaktı” türünden söylentiler çıkartılmıştır. Bu söylentilerle harekete geçirilen “çarşı esnafı”, faşist milislerin saldırıları için gerekçe yapılmıştır.

rol alması, yükselen anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkilerin “milliyetçilik” tabanına oturtulmaya çalışılmasının görüngüleri olmuştur.

BBC'nin dünya çapında yaptığı kamuoyu araştırmasında Türkiye nüfusunun %82'sinin Bush yönetimine karşı olduğunu açıklanması ve bu oranla “dünya birincisi” olması, yükselen anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkilerin ne denli büyük olduğunu açıkça göstermiştir. Ama ana sorun, Türkiye halkının Amerikan emperyalizmine karşı tepkilerinin ne denli büyük olduğu değil, bu tepkilerin **nereye ve hangi amaçlarla** kanalize edileceği noktasında yatmaktadır.

Yıllardır sürdürülen “globalizm” propagandalarıyla büyütülmüş bir gençlik kuşağının giderek bu propagandanın vaad ettiği “cennet” hayalinden uzaklaşması, “AB havucu”nun hiçbir gerçekliğinin olmadığını görmesi, kozmopolitleştirilmiş gençlik kitlelerini yeniden “içe” döndürmüştür. Kimi aklı evvel küçük-burjuvaların “yerelleşme” adını verdikleri, kimilerinin “ulusal değerlere dönüş” olarak adlandırdığı bu sürecin, Irak işgaliyle birleşerek “milli ve milliyetçi duyguların” yükselişine yol açtığı her türlü tartışmanın dışındadır.

Tüm bu süreçte 17 Aralık “AB zirvesi” bir dönüm noktası olmuştur. 17 Aralık'ta AB üyeliği için “tarih verilmesi”yle birlikte ülkede her şeyin güllük-gülistanlık olacağına yönelik AB propagandistlerinin yıllarca sürdürdükleri propagandalarla beslenen “umutlar”, 18 Aralık günü birden ve bıçakla kesilmiş gibi bitmiştir. Yıllarca Kıbrıs sorununun AB üyeliğinin engeli olduğuna ilişkin yapılan yayınlar karşısında “ver-kurtul” düşüncesi yaygınlaştırılmışken, bunun sonucu olarak Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı Annan planını kabul etmiş ve Kuzey Kıbrıs halkı referandumda planı onaylamışken, 17 Aralık “AB zirvesi”nde “Kıbrıs koşulu”nun bir kez daha gündeme getirilmesi tüm “umutların” yıkılmasına yol açmıştır.

İşte bu ortamda ve bu hava içinde, **tüm yakın geçmişteki olaylar yeniden toplumsal bilincin önüne çıkmıştır**. Gerçeğin ne olduğu bilinmeksizin ve bakılmaksızın, Irak işgalinden Kerkük olaylarına, Kürt sorunundan Kıbrıs sorununa, IMF dayatmalarından “çuval” olayına kadar her olay ve sorun bir kez daha toplumsal “hafızada” yeniden canlanmıştır.

Halkın yükselen anti-emperyalist ve anti-

Amerikancı tepkilerini gerçek ve devrimci bir temele oturabilecek bir sol hareketin mevcut olmadığı koşullarda ortaya çıkan boşluk, “milliyetçilik” tarafından doldurulmaya çalışılmaktadır.* MHP'nin “ülkücüleri” ile Fazilet Partisi'nin “milli görüşçüleri” bu “milliyetçiliğin” kanalize edilmeye çalışıldığı iki kesim olarak ortaya çıkmıştır. Ama her iki “milli ve milliyetçi” kesim de, faşist ve Amerikan işbirlikçisi bir tarihe sahiptir. Kökenleri 1960'larda CIA tarafından finanse edilen **“Komünizmle Mücadele Derneği”**ne dayanır.

Ülke içinde bu gelişmeler yaşanırken, 17 Şubat günü Amerika'nın (dolayısıyla kapitalist dünyanın) finans merkezinde çıkan **Wall Street Journal** gazetesinde Robert L. Polork'un Türkiye'ye ilişkin başyazısı yayınlanmıştır.

Robert Polork, *Wall Street Journal*'daki yazısında Türkiye'yi “Avrupa'nın hasta adamı” olarak tanımlayarak şöyle yazmıştır:

“Atatürk'ün mirasının çoğu kaybolma riski taşımaktadır. Türkiye kolay bir şekilde ikinci derecede bir ülke haline hemen gelebilir. **Küçük kafalı, paranoyaya kapılmış, sıradan** bir ülke. Amerika dostluğu olmayan ve Avrupa'ya kabul edilmeyen bir ülke.”

Yazarın Tayyip Erdoğan'ı “iki yüzlülük”le suçlamasının ardından, “ABD Savunma Bakanlığı'nın üç numaralı adamı” Douglas Feith'in, “Amerikan karşıtlığını” hükümetin engelleyemediği koşullarda ABD-Türkiye ilişkilerinin “eskisi gibi sürdürülemeyeceği”ne ilişkin açıklaması geldi.

Amerikan kaynaklı bu açıklamaların ardından yerli “medya”da Tayyip Erdoğan'a yönelik eleştiriler arttı. Ardından gelen 18 Mart Çanakkale zaferi “kutlamaları”, borsadaki düşüş, faiz oranlarının yükselmesi, doların değer kazanması ve nihayetinde “bayrak krizi”yle birlikte Tayyip Erdoğan, “düşmeye bastılar” açıklaması yapmak zorunda kaldı. Doğal olarak Tayyip Erdoğan ve meh-

* Tarihsel olarak benzer bir boşluk I. yeniden paylaşım savaşı sonunda Anadolu işgali sırasında da ortaya çıkmıştır. Mahir Çayan yoldaşın *Kesintisiz Devrim II-III*'de ifade ettiği gibi, “ülkede, kendi solunda, emperyalizme karşı hiçbir devrimci, ulusal-radikal sınıf hareketi olmadığı, dünyada, bugünkü gibi milli kurtuluş savaşlarının destekçisi bir dünya sosyalist bloğunun olmadığı bir evrede” “radikal-milliyetçiler”, yani Kemalistler bu boşluğu doldurmuştur.

teran takımıyla birlikte herkes “dügme kim bastı?” sorusunu sormaya başladı.

Bu ortamda kendisini “TKP” olarak isimlendiren revizyonistler bile “Yurtsever Cephe” kurduklarını ilan ettiler. Doğan “medya”nın aylardır diline doladığı “kızıl elma koalisyonu”nun ardından gelen “TKP”nin “Yurtsever Cephe”si, halk arasında gelişen ve yükselen anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkilerin “milliyetçilik” tabanında örgütlendiğinin bir itirafı olmuştur.

“Yurtseverler” sözcüğünün PKK’lilerin, dolayısıyla Kürt milliyetçilerinin tanımlanması için kullanıldığı “öteki sol” ise, bir yandan SEKA, Nevroz, kadınlar günü, cezaevleri ve 1 Mayıs’a “kitlenmişken”, bu gelişmeler karşısında yapabildikleri tek şey, **düne** ait “Türkiye’de Türklerin ulusal sorunu var mıdır?” tartışması olmuştur. Tartışmaya bakıldığında, Türkiye’de “Türkler”, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde kendi ulusal devletlerine sahip olduğundan “Türklerin ulusal sorunu” olmadığı, dolayısıyla Türkiye’deki tek ulusal sorunun Kürt sorunu olduğundan öteye hiçbir şey söylenmemiştir. Ama yapılan tartışmalarda, eski dönemin “Ortadoğu devrimci çemberi” tezleri yeniden ve yeniymişcesine ortalığa atılmış, giderek **“Balkan, Kafkas ve Ortadoğu halklarıyla demokratik ya da sosyalist Federasyon”** gibi “Büyük Ortadoğu projesi” eksenli teoriler geliştirilmeye çalışılmıştır.

Tam bu sol içi tartışmalar ortamında, A. Öcalan’ın mevcut **ulusal devlet sınırları korunmak koşuluyla** “Kürt konfederasyonu” tezi piyasaya sürülmüştür.

Atilla İlhan’ın “Sultan Galiyevci” “milliyetçi-sosyalizm” tezleri, Yalçın Küçük’ün “Doğu Birliği”, Doğu Perinçek’in “Avrasya projesi” vs. derken, **varolan ve varolmaya devam eden tek gerçek**, Türkiye’de anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkilerin giderek yükseldiği ve milliyetçilik tabanında faşistler tarafından hızla örgütlendiği olmuştur.

“Bayrak krizi”yle birlikte yükselen anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkilerin kendilerine yöneldiğini somut olarak gören faşistler ise, bu somut gelişmenin verdiği güç ve cesaretle **anti-komünist** özlerni yeniden “güncellemişler”dir.

Bu gelişme karşısında AB yandaşları ve propagandistleri büyük bir korkuya kapılmışlardır. Bu korkuyla, bir kısmı hızla faşist-milliyetçi saflara geçerken, bir kısmı kolayca yurtdışına kapağı atabileceği düşüncesiyle

“muhalif” tutumunu sürdürmeye çalışmaktadır. Ama sözde ve görüntüde herkes “milliyetçi”, “vatansever” olmuştur. Birkaç ay öncesine kadar ağızlarından “allah” sözünü düşürmeyenler, bugün “vatan, millet”ten başka söz etmez hale gelmişlerdir. Tek farkla ki, “vatan, millet” sözcüklerinin yerine “ülke, ulusçuluk” vs. kullanarak.

Artık ulusçular, ulusalcılar, milliciler, milliyetçiler hep bir ağızdan “marşlar” söylemeye başlamışlardır.

Bu ortamda Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının yapabildiği tek şey, DİE’yi kullanılarak ve Doğan “medya” holdingin desteğiyle, büyümede “rekor” kırıldığı propagandasıyla kendi tabanını elde tutmaktan ibarettir. Ama “özel çevresi”ne ilişkin eleştirilerin daha da artması karşısında Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı **ipin ucunu** kaçırmıştır.

“Bayrak krizi”, ardından “bayrak mitingleri” ve nihayetinde Trabzon’daki “linç girişi” “milliyetçilik”in hızla militarize olduğunu gösterirken, toplumsal ve siyasal gelişmelerin ekonomik gelişmeyi aşmaya başladığının göstergesi olmuştur.

Bugün tüm “medya” olanakları kullanılarak iki yönde propaganda ve örgütlenme çalışmaları sürdürülmektedir.

Birincisi, emperyalizme ve özel olarak Amerikan emperyalizmine karşı gelişen “milli ve milliyetçi” tepkilerin faşistler tarafından örgütlenmesidir. İkincisi ise, “globalist” küçük-burjuvazinin eski “sol” geçmişine dayanarak emperyalist politikaların temel dayanağı olarak örgütlenmesidir.

İster birinciler (faşistler), ister ikinciler (işbirlikçiler) başarılı olsun, her iki durumda da gelişen anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkiler tek bir merkezde toplanmış olacaktır. Dolayısıyla Amerikan emperyalizmi için **denetlenmesi** ve **yönlendirilmesi** kolaylaşacaktır.

Bu gelişmeler karşısında “sol”un (CHP ve legal “eski marksist sol”) ve sol’un yapabilecekleri ise çok sınırlıdır.

CHP ve legal “eski marksist sol”un tek yapabileceği, konuşmaktan ve günü geldiğinde bir köşeye saklanmaktan ibarettir.

Sol’un yapabileceği ise, herşeyden önce marjinalleşmiş ve legalize olmuşlukla sınırlıdır. Sol hareket, kendi sınırlı kitlesi içinde, Che Guevara’nın sözüyle ifade edersek, “küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemiştir”. Silahlı devrim-

ci mücadeleye yönelik oligarşinin sürdürdüğü pasifikasyon ve imha operasyonlarına paralel olarak daha fazla legalize olmuş, daha fazla marjinal konulara yönelmiştir. Doğal olarak gelişmeleri görememiştir. Bugün sınırlı bir kitleye sahip olan sol hareket, bu kitleyi, şeriatçılığa ve “globalizme” olduğu kadar faşist-milliyetçi gelişmeye karşı da korumasız ve silahsız bırakmıştır.

Şüphesiz yine de faşist-milliyetçi örgütlenmeye karşı “savaş”tan söz edilecek, yazılar yazılacak ve nihayetinde 1 Mayıs’ta, “kahrolsun faşizm” sloganları atılacaktır. Ama bunların hiçbirinin legalize olmuş sol hareketin içinde taşıdığı zaafı ortadan kaldırmaya yetmeyeceği açıktır.

Oysa sorun, “faşizme karşı savaş” sorunu değildir. Sorunun özü, Irak’ın işgaliyle birlikte “globalizm” denilen dönemin sona ermesi ve bu ortamda gelişen **anti-emperyalist ve anti-Amerikancı tepkilerin** faşist-milliyetçilik tarafından örgütlenmesidir. Bugün faşistlerin üzerinde yükseldikleri dalga, AB ve ABD politikalarına karşı duyulan tepkilerden oluşmuştur. Bu boyutuyla, tepkilerin temelinde, IMF politikalarına olduğu kadar AB ve ABD emperyalistlerinin, Ermenistan’dan Kıbrıs’a, Irak’tan ortodoks kilisesine kadar her alandaki isteklerine kayıtsız-şartsız boyun eğişe duyulan tepki yatmaktadır. Geniş bir kesim Irak’taki “çuval” olayından Barzani’nin Türkiye’yi tehdidine kadar her alanda gösterilen “pasifliğe” karşı tepki duymaktadır. “Ulusal onur”un ayaklar altına alındığını düşünen bu geniş halk kitleleri, bir zamanlar “yedi düvele” karşı savaşmış bir halkın “torunları” olduğunu yeniden anımsamıştır.

Bu ortamda soldaki en büyük **ideolojik açmaz**, Kürt milliyetçiliğinin “yurtseverlik” olarak sunulduğu koşullarda, “TC” ve “Türk bayrağı” karşısında duyulan tepkidir. Sözcüğün Marksist-Leninist anlamında yurtseverlik unutulmuştur ve ne anlama geldiği bile bilinmemektedir. “Ulus”tan, “ulusal onur”dan söz eden her kişinin kolayca “şovenist” olmakla suçlanabildiği bu ilişkiler içinde, ulusal boyutuyla karşı halkın gösterdiği tepkiyi anlayabilmek de, örgütleyebilmek de olanaksızdır.

Bugün yükselen “milliyetçilik”in sınıfsal tabanı, Anadolu küçük ve orta sermaye ke-

simidir. Daha genel ifadeyle “çarşı esnafı” hızla AKP’den (şeriatçılıktan) uzaklaşarak, **yeniden ve bir kez daha** MHP saflarına geçmektedir. Yıllardır varlığı bile unutulmuş köylüler, “milli görüş”çü şeriatçılık ile “milliyetçilik” arasına sıkıştırılmış ve sahipsiz bir kitle haline getirilmiştir. Tanım ürünleri ithalatının yaratmış olduğu yoksullaşma ve mülksüzleşmenin sorumlusu olarak “gavur”u görmektedir. Dolayısıyla AKP’nin “gavur”u her boyun eğişi, köylü kitlelerini “milliyetçilik” saflarına savurmaktadır.

Bunların dışında henüz safları netleşmemiş iki kesim bulunmaktadır: **Gecekondu-larda yaşayanlar** (varoşlar) ve **sitelerde oturanlar**. Site “sakinleri” kredi kartlarının yarattığı ek tüketim olanakları ile mevcut yapının korunmasından yana görünürken, **gecekondu bölgeleri** çatışma alanları olarak öne çıkmaktadır. Faşist milislerin, Anadolu’daki etkilerinden güç alarak, gecekondu bölgelerindeki çalışmalarını yoğunlaştıracakları kesindir. Bu da, bu alanlarda faaliyet yürüten legalize olmuş sol ve Kürt göçmenlerle çatışma demektir. Bu çatışma olasılığı karşısında “Gazi barikatları”yla, “yaşasın Gazi muharebemiz” söylemleriyle birşeyler yapılamayacağı da kesindir.

Şurası da kesindir ki, MHP ya da bir başka ad altında faaliyet gösteren faşistler, emperyalizme ve Amerika’ya karşı yükselen tepkileri denetim altına aldıkları ölçüde Amerikan emperyalizmi ile pazarlık masasına oturacaklardır. Geçmişteki işbirlikçilikleri, bu pazarlık masasından “uzlaşmayla” kılacağına garantisidir.

Böylesine iç içe geçmiş ilişkiler ve çelişkiler ortamında, amiyane ifadeyle “at iziyle, it izinin birbirine karıştığı” bir dönemde “düğmeye kim bastı?” sorusunun önemi yoktur. AKP’nin yüzyüze kaldığı ikilem, emperyalizmin her istediğini (açıktan ya da gizli olarak) yaparak kendi ipini çekmek ile yeniden “milli görüş” günlerine dönerek, yükselen “milliyetçi” hareketi “milli görüş”e kanalize etmeye çalışmak ve bunun sonucu olarak “uluslararası finans çevreleri”nin desteğini kaybederek ekonomik bir krizin patlak vermesine boyun eğmektir. Her iki durumda da kaybeden Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı olacaktır.



1 Nisan günü Doğan Medya Holding'in "amiral gemisi" *Hürriyet* ile AKP'nin "medya"sı *Yeni Şafak* yukardaki manşetlerle çıktı. Doğan Medya Holding'in "prestij gazetesi" *Milliyet* ise "39 Yıllık Rekor" başlıkları attı. Türkiye'nin %9,9'luk büyüme hızı ile Çin'i sollayarak dünya birincisi olduğu duyurulurken, aynı zamanda tüm Türkiye'ye "herşeyin yolunda gittiği", "korkulacak bir şey olmadığı" mesajı da verildi. Ve her zaman olduğu gibi, borsa bu haberle bir kez daha "çoştı", "26 bin sınırını zorlamaya" başladı. Sanki "bayrak krizi"yle birlikte başlayan "milliyetçilik tehlikesi" karşısında "ılımlı islam"ın "zafer"i ilan edildi.

Oysa *Hürriyet*'in sekiz sütuna manşet haberi, ekonomiyi az çok izleyen herkesin çok

iyi bildiği gibi, hiç de yeni değildi. Aylar öncesinden büyüme oranının %9'lar düzeyinde gerçekleştiği biliniyordu. Yeni olan şey, DİE'nin (Devlet İstatistik Enstitüsü) büyüme oranlarını yeniden açıklamasından ibaretti. Ama AB'den Kıbrıs'a, Irak'tan "bayrak krizi"ne kadar her alanda sıkışan ve yönetemez hale gelen AKP için yeni bir "moral" kaynağına ihtiyaç vardı ve DİE açıklaması buna hizmet etti. Doğan Holding ise, son haftalarda sürekli düşen borsayla kaybettiklerini geri almak istediğinden DİE açıklamasının üstüne atladı.

Bu haberler üzerine, doğal olarak, tüm "globalist" küçük-burjuva aydınları ve "mütareke basını"nın köşe yazarları, "bu ülkede iyi şeyler de oluyor" türünden yazılar ka-

leme aldılar. Birkaç haftalık borsa düşüşü ve faiz oranlarının yükselişi sonrasında bu “olumlu haber”, “bayrak krizi” sonrasında “milliyetçi” kesime atılmış bir “Kasımpaşalı çalımı” olarak kayda geçti.

NE OLDU?

DİE'nin bir “devlet kuruluşu” olduğunu düşünüp, “devlet”e büyük güven duyanlar için, “ne oldu?” sorusunun yanıtı “medya” tarafından manşetlerden verilmiştir. Her şey açıktır ve ortadadır. Ekonomik büyümede “39 yıllık rekor” kırılmıştır. DİE'nin “D”sine güvenenler için tüm olan biten de bundan ibarettir.

“Devlet”e, sadece adı “devlet” olduğu için değil, emperyalizme bağımlı bir ülkenin devleti olduğu için güven duymayanlar ise, şüphesiz “ne oldu?” sorusunun yanıtını bulmaya çalışacaklardır. Ancak ellerinden de fazlaca bir şey gelmeyecektir. Tüm veriler “devlet” tarafından tutulduğundan ve açıklandığından, tüm sayılar alt alta, üst üste konulsa bile, sonuç fazlaca değişmeyecektir.

Kendilerini bu kategorilere dahil kabul etmeyen, ama mevcut iktidara “muhalif” olanlar ise, açıklanan “büyüme rakamları” karşısında biraz şaşkın, biraz üzgün kalmışlardır. Özellikle “medya”nın “muhalif ekonomist yazarları” bu kategoriye dahildir. Dolayısıyla onların “büyüme rakamları” karşısında tutumları, “iyi de, bakalım sürdürü-

lebilecek mi?” türünden olmaktadır.

Soru yine de ortada kalmıştır: Ne oldu? Ne oldu da birden Türkiye Çin'i bile solladı?

“Medya”nın “muhalif”, ancak akli başında bazı ekonomi yazarlarının (ki bunların sayısı iki-üçü geçmez), “büyüme rakamları”nda herhangi bir oynama olup olmadığını ileri günlerde araştırılacakları kesindir. Ama bulacakları fazlaca birşey de yoktur.

Oysa ülkenin yakın tarihine bir göz atıldığında, bu türden “büyüme rakamları”nın sıkça ortaya çıktığı görülecektir. Öyle ki, **1990 yılında** Türkiye ekonomisi “cari fiyatlarla” %40,6 büyümüştür. Hatta “sabit fiyatlarla” **GSYİH'daki büyüme %9,3** olmuş ve 2004 yılını bile “sollamıştır”. Üstelik son onbeş yıl içinde “ekonomik büyüme” altı kez %8'ler düzeyinde gerçekleşmiştir. Ancak AKP hükümeti için de, holding sahibi “medya” için de “pembe haberler”e ihtiyaç duyulduğundan GSYİH verileri değil, GSMH verileri öne çıkarılmıştır. Böyle olunca da “39 yıllık rekor” manşetleri atılabilmektedir.

“39 yıllık rekor” manşetleri atılabilmesi için GSYİH verilerinde “revizyon” a gidilmiştir. Veriler, özel olarak **tarım** verileri, birden bire eksilerden artılara geçivermiştir. Bunun GSYİH ve GSMH sayılarını şişirdiğini, dolayısıyla pek çok kişinin bundan şüphe duyacağını bildikleri için de, DİE tarihinde “yeni bir ilke imza atılmış” 1987 fiyat endeksinin yerine 1998 fiyat endeksi kullanılmıştır. An-

GSYİH ve GSMH (Milyon Dolar)

	Cari Fiyatlarla GSYİH		Cari Fiyatlarla GSMH		Sabit Fiyatlarla GSYİH		Sabit Fiyatlarla GSMH	
		%		%		%		%
1987	85.651		85.992		85.651		85.992	
1988	90.494	5,7	90.459	5,2	87.467	2,1	87.240	1,5
1989	106.112	17,3	107.549	18,9	87.687	0,3	88.660	1,6
1990	149.175	40,6	150.732	40,2	95.803	9,3	96.965	9,4
1991	149.182	0,0	150.188	-0,4	96.691	0,9	97.303	0,3
1992	156.683	5,0	158.155	5,3	102.476	6,0	103.534	6,4
1993	177.328	13,2	178.715	13,0	110.718	8,0	111.964	8,1
1994	131.635	-25,8	132.296	-26,0	104.678	-5,5	105.150	-6,1
1995	168.075	27,7	170.074	28,6	112.205	7,2	113.512	8,0
1996	181.053	7,7	183.577	7,9	120.065	7,0	121.596	7,1
1997	188.728	4,2	192.376	4,8	129.105	7,5	131.676	8,3
1998	201.566	6,8	206.558	7,4	133.097	3,1	136.753	3,9
1999	183.196	-9,1	185.250	-10,3	126.829	-4,7	128.432	-6,1
2000	198.409	8,3	200.022	8,0	136.164	7,4	136.572	6,3
2001	147.254	-25,8	145.662	-27,2	125.957	-7,5	123.548	-9,5
2002	184.332	25,2	182.644	25,4	135.961	7,9	133.354	7,9
2003	239.235	29,8	239.236	31,0	143.839	5,8	141.180	5,9
2004	299.475	25,2	299.367	25,1	156.686	8,9	155.099	9,9

Kaynak: TCMB, 2005.

GSYİH ve GSMH - Sabit Fiyatlarla						
(Trilyon TL)	Tarım		GSYİH		GSMH	
	İlk Veri	Revize Edilmiş	İlk Veri	Revize Edilmiş	İlk Veri	Revize Edilmiş
2003	15.549	15.549	125.485	125.485	123.165	123.165
2004 I. Çeyrek	1.125	1.249	27.696	28.131	27.295	27.647
2004 II. Çeyrek	2.367	2.386	32.659	32.935	32.348	32.730
2004 III. Çeyrek	8.571	8.589	41.906	42.196	41.482	41.883
2004 IV. Çeyrek	3.638	3.638	33.430	33.430	33.048	33.048
2004 Toplam	15.702	15.863	135.691	136.693	134.173	135.308
Büyüme Oranı	1,0	2,0	8,1	8,9	8,9	9,9

cak DİE'nin yaptığı yayınların hiç birinde böyle bir uygulamaya geçtiğine ilişkin tek bir sözcük bile bulunmamaktadır.

Tarım verilerini şişirebilmek için de, bir yandan “revizyona” gidilmiş, diğer yandan sayılar büyütülmüştür. Hatta bunlarla yetinilmemiş, yapılan “revizyonlar”ın tartışma konusu olmaması için tarım sektörü için özel bir bölüm oluşturulmuştur. Ve bu da DİE tarihinde “ilk”tir.

Böylece GSYİH %8,1 büyümeden %8,9'a, GSMH ise %8,9'dan %9,9'a yükseltilmiştir. Aksi halde GSYİH ve GSMH artışları 1990 yılının gerisinde kalmış olacağı gibi, hiç kimse “39 yıllık rekor” türünden manşetler atamayacak, Çin'i geçmiş olmakla da övünülemez. Ama Tayyip Erdoğan'ın “ılımlı islamcı” hükümetinin yeni başarılarına ihtiyacı olduğundan, DİE hemen devreye girmiştir.

Doğal olarak bu verilerle oynamalar (“iktisat” dilinde “revizyon”) “kişi başına düşen gelir”de (“milli gelir”) de benzer sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Cari fiyatlarla “milli gelir” 4.172 dolar olarak ilan edilmiş olmasına karşın, ilk verilere göre 4.145 dolar görünmektedir. Sabit fiyatlarla “milli gelir”deki büyüme oranı ise %7,3 olarak ilan edilmişken,

ilk verilere göre %6,5 görünmektedir. Bu durumda “milli gelir” büyüme oranı 1990 (%6,8) ve 1997 (%8,7) yıllarının gerisinde kalmaktadır.

Cari fiyatlarla TL olarak “milli gelir”de görülen revize edilmiş büyüme oranı (%17,9) bile tüm dönemlerin gerisinde kalmıştır. Dolar olarak ise 1990, 1995, 2002 ve 2003 yıllarının gerisinde dir.

Tüm bu istatistiksel oynamalar (“revizyonlar”) ve “medya” manipülasyonlarının ötesinde daha da önemli olan, TL'nin “kısa vadeli sermaye girişleri” (“sıcak para”) ile aşırı değerlendirilmiş olmasıdır. TL'nin dolar karşısında ortalama %35 değerlendirildiği gözününe alındığında, cari fiyatlarla GSMH 195 milyar dolar olmaktadır. Nitekim **Hazine Müsteşarlığı'nın “ülkemiz verileri ile IMF uzmanlarının yaptığı tahminler”i** kaynak olarak gösterdiği verilere göre, 2004 yılı GSMH'si 201,3 milyar dolardır. Bunun anlamı da, ekonomik büyümenin 2000 yılındaki seviyeye, yani Şubat krizi öncesindeki seviyeye ancak ulaşabildiğidir.

GSMH ve GSYİH'da görülen büyümenin temelinde ise, artan **ithalat** ve bu ithalatla birlikte büyüyen **re-export** (yeniden ihraçat).

	TL	%	\$	%
Kişi Başına Düşen GSMH (Cari Fiyatlarla)				
2003	5.044.135.199	27,7	3.383	30,2
2004 Revize edilmiş	5.974.903.440	18,5	4.172	23,3
2004 İlk veriler	5.935.998.781	17,7	4.145	22,5
Kişi Başına Düşen GSYİH (Cari Fiyatlarla)				
2003	5.087.720.980	27,6	3.412	30,1
2004 Revize edilmiş	5.996.900.319	17,9	4.187	22,7
2004 İlk veriler	5.963.067.132	17,2	4.163	22,0
Kişi Başına Düşen GSMH (1987 Fiyatlarıyla)				
2003	1.741.788.000		1.996	
2004 Revize edilmiş	1.884.802.000	8,2	2.160	8,2
2004 İlk veriler	1.868.991.000	7,3	2.142	7,3
Kişi Başına Düşen GSYİH (1987 Fiyatlarıyla)				
2003	1.774.594		2.034	
2004 Revize edilmiş	1.904.088	7,3	2.183	7,3
2004 İlk veriler	1.890.137	6,5	2.167	6,5

Kaynak: DİE, Haber Bülteni, 10 Aralık 2004 ve 31 Mart 2005

Sektörel Olarak Yıllık Büyüme Oranı - 2004		
	Cari Fiyatlarla	Sabit Fiyatlarla
Tarım	14,9	2,0
Sanayi	20,5	9,4
İnşaat	21,5	4,6
Ticaret	24,4	12,8
Ulaştırma ve Haberleşme	15,2	6,8
Mali Kuruluşlar	20,8	1,1
Konut Sahipliği	25,6	1,8
Serbest Meslek ve Hizmetler	19,8	8,0
Devlet Hizmetleri	16,4	1,2
Kâr Amacı Olmayan Kuruluşlar	-2,2	0,2
İthalat Vergisi	36,7	26,2
Gayri Safi Yurtiçi Hasıla	19,7	8,9
Gayri Safi Milli Hasıla	20,3	9,9

Kaynak: DİE, Haber Bülteni, Sayı: 50, 31 Mart 2005.

Türkiye AKP yönetiminde, sözcüğün tam anlamıyla re-export ekonomisine dönüşmüştür. Bu re-export ekonomiden “nema-lananlar” ise, “**ticaret erbabı**” ve re-export-çu “**sanayiciler**”dir.

Öte yandan AKP hükümet olduğunda 130 milyar dolar olan **dış borçlar** 2004 sonunda 161 milyar dolara çıkmıştır. İç borç-lar ise 92 milyar dolardan 167 milyar dolara yükselmiştir. İç borçlar için ödenen yıllık faiz tutarı 38 milyar dolardır. Bu iç borç faiz öde-meleri de, şeriatçıların çok sevdikleri “**ran-tiye**” kesimini beslemektedir.

Artık Tayyip Erdoğan ve “mehteran” takı-mının 2002 seçimlerinde sağladıkları “mut-lak çoğunluğa” dayanarak elde ettikleri “de-likanlı” dönemi sona ermek üzeredir. “İlimli islam”ın re-exportçularının ve “islami rant-yeciler”in doyurulabilmesi için, daha çok ve-rilmesi gerekmektedir. Öte yandan gelenek-sel “rantiye” kesimi ve ticaret burjuvazisi de kendi paylarının büyümesini istemektedirler. Ekonominin ise bu istekleri karşılayabilecek bir genişliği ve derinliği yoktur. Böyle olun-ca AKP hükümetinin tüm iç çelişkileri birer birer su yüzüne çıkmaktadır.

İşte bu nedenle, iç çelişkileri giderek keskinleşen AKP hükümeti ne denli “herşey yolunda gidiyor” mesajları vermeye çalışırsa çalışsın, ekonomiden siyasete kadar her alanda sıkışmaya devam etmektedir. Deniz Baykal’ın CHP’nin genel başkanlığından in-dirilmesi için kimin “düşmeye bastı”ğıyla ilgilenmeyen Tayyip Erdoğan, bugün kendisi için “düşmeye kimin bastığı” sorusunun yanıtını bulmaya çalışmaktadır.

Her zaman olduğu gibi ve düzenin tüm siyasal partilerinin yaptığı gibi AKP de, ken-

di derdinin merhemi olarak halkı kandırma-yı iş edinmiştir. 17 Aralık “AB zirvesi” ile işler idare edilemeyince YTL macerasıyla insan-lar aldatılmaya çalışılmıştır. YTL macerası-nın da sonunun AB macerasından farklı olmayacağı kısa sürede görüldüğünde, “Tür-kiye kabına sığmıyor”, “büyümede dünya rekoru” türünden haberlerle işler idare edil-meye çalışılmaktadır.

Bugün kendisine “iktisatçı” ya da “eko-nomist” diyen herkesin bildiği gibi, Türkiye ekonomisi tümüyle **ithalata bağımlı** hale gelmiştir. **İhracat bile ithalatın bir yan ürü-nü olmuştur.** Enflasyondaki düşüşten kre-di kartları enflasyonuna, borsadan hazine bonosu faizlerine kadar herşey, ithalata ve ithalatın sürdürülebilirliğine bağlanmıştır. Öyle ki **TL** ile **YTL**’nin bir yıl süresince piya-salarda birlikte varlığının getirmiş olduğu **emisyon miktarı artışının** ağır enflasyonist sonuçları bile “dış alem”e bağlıdır.

Emperyalist ülkelerin içinde buldukları aşırı-üretim bunalımı ve bunun yaratmış ol-duğu durgunluk koşullarında ithal ürünleri-nin düşük fiyatları ve “kısa vadeli sermaye girişleri” ile beslenen ekonominin, bu ba-ğımlılık koşullarında ne kadar “sürdürülebi-lir” olduğu ise fazlaca tartışılacak bir sorun değildir.

İşte bu koşullarda, istatistik verilerle oy-nayarak “pembe tablolar” sunmak, ekono-mik, toplumsal ve siyasal dinamiklerin yönü-nü tersine çevirmeye yetmemektedir. Tür-kiye, televizyon dizileri gibi, her an herşeyin olabileceği bir ülke olmayı sürdürmektedir. Bunun böyle olmadığını düşünenlerin de, bir süre sonra “muhafelet” saflarına geçişle-rini görmek kimseyi şaşırtmayacaktır.

İMKB, IMF, YTL, TCMB, RTE vs.

Yeni yıla “Yeni” TL ile girilirken, her zaman olduğu gibi borsa “beklentileri” satın alıp, rekordan rekora koşmaya başladı.

Daha birkaç yıl öncesine kadar hükümetler kuran-yıkan, erken seçimler yapan borsa (“piyasalar”), bu yeni “rekorlar”a gelene kadar yüzlerce rekora, yüzlerce sefer “imzasını” atmıştır. Bugün borsazedeler dışında pek az kişinin anımsadığı o günlerde, İMKB-100 endeksi bir yılda dörde katlanabilmiş (1999-2000), tüm tarihinin en yüksek işlem hacmine ulaşmış (Ocak 2000, 26 milyar dolar), dolar bazında 2.000 seviyesini aşmış (18 Ocak 2000) ve nihayetinde televoleci ekonomistin dediği gibi, hangi nedenle çıkmışsa, aynı nedenle inmiştir.

Kolay yoldan zengin olma hayaline kapılmış “köşe dönme” sevdalılarının milyarlarca dolarlarının birkaç günde iç edildiği borsa macerası yine de devam etmiştir.

AKP hükümetiyle birlikte yeni bir “dönem”in başladığını düşünen borsa spekülörleri, “medya” sahibi holding yöneticileri ve “krizin olduğu yerde fırsat vardır” diye düşünen GEO’lar el ele vererek yeni “dönemin” yeni “getirileri”nin hesaplarını yapmaya başlamışlardır. Aralık 2002’de 10.369 (dolar bazında 368) seviyesinde olan İMKB-100 endeksi 2003 sonunda 18.625’e yükselmiştir (dolar bazında 778). 2003 yılında 99 milyar dolarlık işlem hacmine ulaşan İMKB-100 endeksi, AKP sayesinde TL olarak %80, dolar olarak %114 artmıştır.

Şubat 2001 krizi sonrasında borsanın bu yeni “çoşkusu” iştahları daha da kabartmış, daha büyük oynayıp daha büyük kazanılacak yer haline getirmiştir.

2004 sonunda İMKB-100 endeksi (TL ola-

rak) 24.971 olurken, yıllık işlem hacmi 146 milyar dolara yükselmiştir.

17 Aralık “AB zirvesi”nden tarih alınmasıyla birlikte “doğrudan yabancı sermaye”nin Türkiye’yi paraya boğacağı propagandalarıyla borsa bir kez daha yeni rekorlara doğru koşmaya başlamıştır. Bu kez hedef 28.000’ler seviyesidir. Ocak 2005 sonunda 27.330 olan endeks Şubat sonunda 28.396’ya ulaşmıştır (dolar bazında 1.293). İşlem hacmi Ocak’ta 17 milyar dolar, Şubat’ta 19 milyar dolar olmuştur.

Ama Mart ortasından itibaren, hükümetler yıkıp, hükümetler kuran, kudretine akılsız ermeyen borsaya bir haller olmuş ve yeniden inişe geçmiştir. Üstelik bu kez siyaset borsayı değil, borsa siyaseti izlemiştir. O ünlü, “beklentileri satın alan ve satan” borsa “realist” olmuş, gerçekleri alıp-satmaya

İMKB-100 Endeksi	
3 Ocak 2005	25.445
31 Ocak 2005	27.330
1 Şubat 2005	27.850
28 Şubat 2005	28.396
1 Mart 2005	27.768
14 Mart 2005	26.937
21 Mart 2005	24.637
22 Mart 2005	25.218
23 Mart 2005	24.439
24 Mart 2005	25.068
25 Mart 2005	25.503
28 Mart 2005	24.842
29 Mart 2005	24.480
30 Mart 2005	24.601
31 Mart 2005	25.558
1 Nisan 2005	25.741
4 Nisan 2005	25.445
5 Nisan 2005	25.683
6 Nisan 2005	26.056
7 Nisan 2005	25.831

başlamıştır.

16 Mart günü İMKB-100 endeksi 25.331'e inince, borsa iki ayda aldığını birden geri vermiştir. Bu durum karşısında borsanın o siyah laptoplu, "zeytin ağaçlı" ve kel kafalı "broker"ları da, jöleli saçlı "karizmatik" "uzmanları" da şaşkınlık geçirmeye başlamışlardır. Şöyle yazıyor bir "uzman":

"İMKB 100 endeksi Şubat ayı son işlem günü kapanışı YTL 28.396 değerinden bugüne YTL bazında %10.8 oranında değer kaybetmiştir. Bu değer kaybını, IMF ile yeni stand-by anlaşmasının imzalanması ve AB üyelik müzakereleri üzerindeki süregelen belirsizlikler dışında majör bir temel sebebe bağlayamamaktayız. Bu belirsizlikler endeksin yılın ilk iki ayında YTL bazında %13.7 oranında değer artışı süresince de bulunmaktadırlar."

Görüldüğü gibi "uzman" bile şaşkın bir vaziyette, borsadaki düşüşe bir "majör" neden bulamamanın sıkıntısı içine düşmüştür. Bir yandan "medya"nın IMF ile yeni stand-by anlaşmasının geciktiğine ve diğer yandan AB üyelik müzakerelerinin belirsizlik taşıdığına ilişkin haberlere bakarak düşüşü açıklamaya çalışırken, diğer yandan aynı olguların daha önceki aylarda da olduğunu görmezlikten gelememektedir.

Ama olan olmuş ve olmaya devam etmektedir. "Beklentileri alıp-satanlar"ın kendileri şimdi beklentiye girmişlerdir. Bir allahın kulunun çıkıp da borsanın birden bire neden düştüğünü açıklamasını beklemektedirler. Oysa televoleci "ekonomist" Deniz Gökçe yıllar önce nedenini onlara söylemişti: Neden çıktıysa ondan inmiştir.

Yine de bu televoleci yanıtla tatmin olmayanlar yanıt arayışlarını sürdürmeye devam ederken, borsa da düşmeye devam etmiştir.

28 Şubat günü 28.396'yla zirve yapan borsa, iki ayda %13,7 yükselmişken, 23 Mart günü 24.439'a düşerek aldığından fazlasını geri vermiştir. Doğan "medya"sının tüm "pembe" haberlerine rağmen borsa fazlaca kıvıldamamış, neredeyse yıl başındaki seviyesine çakılıp kalmıştır.

Hisse senetleri borsasında bu gelişmeler olurken, bono piyasasında faizler yükselmeye başlamıştır. 16 Martta %16,5 olan bono faiz oranları Mart sonunda %18,2'ye çıkmıştır.

Bu gelişmeler karşısında gözler yeniden "sıcak para" girişine dönmüştür.

"İktisat" dilinde "portföy yatırımları" olarak tanımlanan **kısa vadeli yabancı para-sermaye**, hisse senedi ve bono piyasalarının en temel "müşterisi"dir. Dolayısıyla bu kısa vadeli para-sermaye girişleri borsa ve bono piyasasındaki gelişmelerin temel belirleyicisidir. Bono piyasası asıl olarak devlet iç borçlanma senetlerinden oluştuğundan, gerek devlet bütçe açıklarının kapatılması, gerekse iç borç faiz ödemelerinin yapılabilmesi (borçların "çevrilebilirliği"), kısa vadeli yabancı para-sermaye girişiyle sağlanmaktadır. Diğer yandan artan dış ticaret açığının kapatılması da, yine kısa vadeli para-sermaye girişiyle sağlanan dövizlerle mümkün olmaktadır.

Böylesine çok yönlü işlevlere sahip olan bu kısa vadeli sermaye girişini sürdürülebilmenin tek yolu ise **yüksek reel faiz** vermektir. Ancak tek başına yüksek reel faiz kısa vadeli yabancı para-sermaye girişini belirleyen etmen değildir. Dünya çapında pek çok ülke, aynı amaçlarla kısa vadeli para-sermayeye yüksek reel faiz vermektedir. Özellikle **Meksika, Brezilya ve Arjantin** bu yolun en çok kullanıldığı ülkelerdir. Dolayısıyla uluslararası piyasalarda kıyasıya bir rekabet hüküm sürmektedir. Her ülke kısa vadeli borçlanma yoluyla kendisi için yeni finansman kaynağı bulmaya çalışır. Bu finansman ihtiyacı ne denli büyüksün, o ülkenin kısa vadeli borç faiz oranı o denli yükselir.

Örneğin Brezilya'da 2004'de %16,25 olan faiz oranı, Ocak 2005'de %17,93'e ve Şubat 2005'de %18,47'ye yükselmiştir. 2004 yılı enflasyon oranının %6,60 olduğu gözönüne alındığında, **Brezilya'nın 2004 yılındaki reel faiz oranı %9,65** olmuştur. Şubat ayında reel faiz oranı %11,07'ye yükselmiştir.

Türkiye'deki reel faiz oranları ise, resmi verilerde 2004'de ortalama **%12,04** olarak görülürken, "sıcak para" için en az **nominal faiz oranı kadar**, yani **%24,90** olmuştur. Bir diğer ifadeyle, TL'nin dolar karşısında sürekli değer kazanması nedeniyle yabancı para-sermayenin elde etmiş olduğu faiz gelirleri, resmi faiz oranları düzeyinde gerçekleşmiştir. Gerek 2004 yılında, gerekse 2005'in ilk üç ayında iç borçların "çevrilebilirliği" böylesine yüksek bir faiz oranıyla gerçekleştirilmiştir.

Bir ülkede, örneğin Brezilya'da, 100 do-

lar %9,65 faiz gelirine sahip olurken, bir başka ülkede (Türkiye) %24,90 faiz geliri sağlıyorsa, hiç şüphesiz para-sermaye bu ikinci ülkeye gidecektir. Her iki ülke de ithalata bağımlı ülke olarak, her durumda faize yatırılan 100 dolar karşılığında mal ve hizmet üretmek ve satmak durumundadır. Bu farklı faiz oranları karşısında, her iki ülkede 100 dolarlık bir ithal malın **kredili** alış-verişte fiyatı faiz oranı kadar fazla olacağından, **aynı mal** birinci ülkede 109,65 dolarken, ikinci ülkede 124,60 dolar olacaktır. Böyle bir durumda, kaçınılmaz olarak ikinci ülkede ithal mala olan talep düşer.

Ekonominin basit kurallarına bağlı olarak eğer sonuç böyle olmuyorsa, yani ithal mallarına olan talep düşmek yerine artıyorsa, bunun gerçekleşebilmesinin tek yolu, yüksek faiz veren ülkede **tüketicilerin gelirlerinin** birinci ülkeye oranla daha fazla artmış olmasıdır. Lüks tüketim malları bir yana bırakıldığında, böyle bir gelir artışı ücret ve maaşların artmasıyla olanaklıdır.

Ancak sözkonusu olan ikinci ülkede (Türkiye) ücret ve maaşlar faiz oranları kadar artmamışsa, ortada farklı bir durum var demektir. Ve tüm sorun da bu farklılıkta yatmaktadır.

Tüketicilerin gelirlerinde faiz oranları kadar bir artış olmadığı koşullarda, 100 dolarlık bir malın fiyatının en az birinci ülkedeki fiyatında satılabilmesi için geriye kalan tek yol **doların değerinin düşürülmesinden** geçer. Eğer birinci ülkede 100 dolar=109,65 yerel para iken, ikinci ülkede yerel para daha fazla dolara eşitse, örneğin 100 TL = 124,90 ise, her iki ülkedeki ithal malın fiyatı eşit olacaktır.

Ancak sorun, bunun saptanmasıyla sona ermemektedir.

Eğer birinci ülkedeki enflasyon oranı %6 ise, 100 dolarlık malın yerel para karşısındaki reel değeri 103,65 olacaktır. Aynı biçimde ikinci ülkede enflasyon oranı %11 ise, malın reel değeri 98,65 olacaktır. Bu durumda satıcı, ikinci ülkede malını, birinci ülkeye göre 5 lira, yani enflasyon farkı kadar zararına satmış olacaktır. Birakalım bir kapitalist tüccar, sıradan bir insan bile bu durum karşısında ikinci ülkede malını satmayacaktır. İkinci ülkede 100 dolarlık malın satılabilmesi için tek çıkar yol **100 doların 98,65 lira olmasıdır**. Böylece tüccar birinci ülkede 100 dolarlık malını 103,65'den sattığında eline geçen para miktarı ile ikinci ülkede

98,65'den sattığında eline geçen para miktarı aynı olacaktır (100 dolar). İşte TL'nin ya da YTL'nin değer kazanması denilen olay budur.

Bu durum karşısında ikinci ülkenin tüketicileri ya da yurttaşları, birinci ülkeye göre daha az parayla aynı malı satın aldıklarını görerek sevineceklerdir. Birinci ülkenin tüketicisi aynı malı 103,65'den alırken ikinci ülke tüketicisinin ödediği para miktarı 98,65 olmaktadır. Dolayısıyla her ülkenin tüketicilerinin **aynı ücreti** aldıkları varsayıldığında, ikinci ülke tüketicileri birincisine göre %5 daha fazla tüketim gücüne sahip olacak ve bu oranda daha fazla tüketecektir. Diğer ifadeyle, ikinci ülke yurttaşlarının yaşam standardı birinci ülkeye göre %5 daha yüksek olacaktır.

Ancak birinci ülkede enflasyon oranı %6 iken, ikinci ülkede enflasyon oranı %11'dir. Doğal olarak ücret ve maaşların her iki ülkede de eşit ve sabit olduğu kabul edildiğinde, ikinci ülkenin diğerinden %5 daha fazla tüketim gücüne sahip olmasından söz edilemez. Tersine alım gücü %5 daha az olacaktır. Ama gerçekte, yaşamda %5 **daha fazla** alım gücüne sahip görünmektedir.

İkinci ülkede satıcı, yani ithal malın sahibi, malını satmış ve 100 dolarını cebine koyup bir kenara çekilmiştir. Alıcı, yani tüketici malı daha düşük fiyatla satın almış ve cebinde %5 oranında para kalmıştır. Bunu da istediği gibi tüketebilecektir. Gariplik şurada ki, hiçbir biçimde 98,65 100'e eşit olmaz ve 98,65 hiçbir biçimde 103,65 etmez.

İşte bu eşitsizliği eşitleyen, doların yerel para karşısındaki değeridir.

Dolar birinci ülkede 103,65 (enflasyonla birlikte 109,65) iken, ikinci ülkede 98,65 (enflasyonla birlikte 109,65) değerine sahiptir. Alan da, satan da memnun olmakla birlikte, sorun, alıcının yerel para ile yaptığı ödemenin satıcıya dolar olarak verilmesinde başlar. İşte bu dolar ödemesi ülkenin merkez bankası tarafından gerçekleştirilir. Dolayısıyla merkez bankasının elinde ithal edilen malın karşılığı kadar **dolar bulunması** gerekir. Örneğin Türkiye'nin 2004 yılındaki ithalatı 90 milyar dolar, ihracatı 66 milyar dolardır. Bu durumda 24 milyar dolar bulunması gerekmektedir. Eğer kaynak **turizm** olursa, gelen turist 100 dolarını bozdurduğunda eline 98,65 lira geçecektir. Bu para ile **ikinci ülkenin ürünlerini** satın almak için pazara çıktığında göreceği ilk şey fiyat-

ların %11 (enflasyon oranı kadar) fazla olduğudur. Bu durumda elindeki 98,65 lira ile %11 daha az yerli malı satın alabilecektir. Şüphesiz kandırıldığını düşüneneğinden bu duruma itiraz edecektir.

İşte bu noktadan itibaren yeni bir durum ortaya çıkar. Gelen turistin 100 dolarını alarak dış ticaret açığını kapatmayı hesaplayan ülke, bu geliri “realize” edebilmesi için turiste %11 daha fazla yerli para vermesi gerekmektedir. Doların değeri 98,65 olduğu için de, bunun gerçekleştirilmesi, ancak turizm hizmetlerinin **%11 daha düşük fiyatla** satılmasıyla olanaklıdır. Bu durumda turist 100 dolar karşılığında 98,65 ile %11 daha fazla yerel hizmet satın alacaktır. Yani turizm hizmetleri %11 ucuzlar.

Böylece turist 98,65 lira ile %11 daha fazla yerli ürün tüketmiş olmasına karşın, yerli üreticinin (bunun tur operatörü ya da pazarda et, süt, hediyelik eşya satan esnaf ya da köylü olması önemli değildir) eline sadece 98,65 geçmiştir. Diğer ifadeyle 109,65’lik mal satmış, ancak eline 98,65 geçmiştir. Şüphesiz bu durumda da, yerli üretici kandırıldığını düşünenecek ve bu duruma itiraz edecektir. Bu durum devam ettiği sürece hiçbir turiste mal satmayacağını söyleyecektir. Bu da turizm gelirlerinin düşmesinden başka bir şey değildir.

Ve yeniden “derin devlet” devreye girecektir. Dış ticaret açığının ve dış borç faizlerinin ödenebilmesi için dolara ihtiyaç vardır ve bu ihtiyaç yüzünden turizm gelirlerinin düşmesini göze alamaz. Doğal olarak ya turistlerin getirdiği dolara normal kurun dışında **ayrı bir kur** (%11 daha yüksek) uygulayacaktır, ya da **turizm teşvikleri** adı altında aradaki farkı yerli üreticiye ödeyecektir.

Birinci durumda, yani turist dövizlerine aynı kur uygulandığında 100 doların karşılığında turiste %11 daha fazla yerli para verilecektir. İkinci durumda ise, aynı orandaki yerli para, turiste değil, yerli üreticilere ödenecektir. İkisi arasındaki tek fark, ödemenin yapıldığı yerdir. Her iki durumda da, “derin devlet”, 100 dolar için %11 daha fazla ödeme yapacaktır. Bu, 100 dolara %11 faiz ödemekle özdeştir. Böylece 100 doların resmi kurdaki karşılığı 98,65 olmakla birlikte, “derin devlet”e maliyeti olarak 109,65 olacaktır.

Şimdi ithalatçısından ihracatçısına, turistinden yerli üreticiye kadar herkes alacağını almış ve “derin devlet”in eline 109,65 lira

üzerinden 100 dolar geçmiştir. Ve “devlet”, “derin devlet” olduğundan fazladan ödediği 11 lirayı darphaneyi çalıştırarak para olarak basar. “Derin devlet” olduğundan, böyle bir şeyi yapma hakkına sahiptir ve yurttaşları da bu durumu “paşa paşa” kabul etmek zorundadır. Aksi halde “vatana ihanet”le suçlanabilirler!

Ama ortada 11 lira fazla para vardır. Doğal olarak bu 11 lira fazla para, pazarda 11 liralık mal ve hizmet satın alabilecektir. Mal ve hizmet miktarı ile bunları satın almakta kullanılabilen para miktarı aynı kaldığı halde, ortada 11 lira fazlalık vardır. Bu fazlalık, ya satın alabilecek bir mal ve hizmet bulamayacaktır ya da bir başkasının satın alacağını daha önce satın alarak, bir başkasının mal ve hizmet satın almasını engelleyecektir. Bu durumda da, “derin devlet”in para basarak piyasaya sürdüğü 11 liranın sahibi, birinci durumda “salak”, ikinci durumda ise “uyanık” kabul edilecektir. Ama piyasada kişinin “salak” ya da “uyanık” olması fazlaca önemli değildir. Her durumda 11 liralık bir mal ve hizmet açığı ortaya çıkacaktır.

“İktisat” diliyle ifade edersek, mal ve hizmet miktarı aynı kalırken piyasadaki emisyon miktarı (para miktarı) artmıştır. Ortada üretilmiş 100 liralık fiyata sahip mal varken, 111 lira (para) bulunmaktadır. Böylece 100, 111’e eşitlenir, fiyatlar 111 liraya yükselir. Bu da %11 enflasyon demektir.

“Derin devlet”in para basarak işleri yürüttüğü ikinci yıl sonunda enflasyon, bir önceki yılda olduğu gibi %11 artmış olacaktır. Ve yeniden başa dönecektir, tek farkla ki, bu kez ikinci yıla girilmiştir ve birinci yılın %11’lik enflasyonunun üstüne yeniden bir %11’lik enflasyon eklenmiştir. Böylece de enflasyon oranı (düz hesaplamayla) %22 olmuştur.

Buraya kadar gördüğümüz süreç, ikinci yılda da yeniden yaşanacaktır, tek farkla ki enflasyon oranı %22’ye yükselmiştir.

Yıllar boyu bizim gibi emperyalizme bağlı ülkelerde işler böyle idare edilmeye çalışılmıştır. Ancak bu yolun kronik enflasyona yol açması ve giderek toplumsal ve siyasal olaylara neden olması karşısında tek yapılan “derin devlet”in devreye girmesi olmuştur. Askeri darbeler yoluyla enflasyonun yaratmış olduğu toplumsal ve siyasal bunalımlar aşılına çalışılmıştır. Zaman içinde askeri yönetimlere karşı mücadele-

nin yükselmesi ve şiddetlenmesi, geri-bıraktırılmış ülkelerde iç pazar istikrarsızlaşmış ve emperyalist ülke mallarının satılmasını engellemiştir. Diğer taraftan ise, emperyalist ülkelerde artan sermaye birikimi, emperyalist ülkeleri krizlere sürüklenme eğilimi taşımaya başlamıştır.

Böylece emperyalist ülkeler, hem malların, hem de para-sermayenin aşırı-üretim kriziyle yüzyüze geldiklerinde, özellikle 1990 sonrasında geri-bıraktırılmış ülkelerde uygulanan enflasyonist politikalar (ve bu politikaların işlevsiz kaldığında devreye giren IMF'nin anti-enflasyonist "istikrar tedbirleri"), yerini borçlanma politikalarına bırakmıştır. Artık %11'lik açığın kapatılması için para basmak yerine %11 faizle borçlanma yoluna gidilmiştir. Ama hiç kimse %11 enflasyon koşullarında %11 faizle para vermeyeceği için (enflasyon oranının %1 bile olması bu durumu değiştirmez), her durumda **enflasyon oranından daha yüksek bir faiz** ödemesi gündeme gelmiştir. **Reel faiz** denilen olay da budur.

Ancak yüksek reel faiz politikalarıyla, geçmişte karşılıksız para basımıyla çözülememiş sorunun çözülmesi de olanaksızdır. Çünkü ortada, her durumda 11 liralık bir fazlalık mevcuttur. İşte bu fazlalık "faiz dışı fazla" vb. ifadelerle halkın sırtına yüklenir. Dolayısıyla bu **reel faiz politikasının ne kadar süreceği, sırtına yüklenen yükü halkın ne kadar daha taşımaya boyun eğeceğine bağlı hale gelmiştir.**

İşte bu ilişkiler ve çelişkiler ortamında hisse senedi (borsa) ve bono piyasaları orta-

ya çıkan 11 liralık fazlanın bölüşüldüğü yerlerdir. Bu 11 liralık fazlanın karşılığı olarak ortaya çıkan "derin devlet" in açıkları ise **halktan** alınan ÖTV, KDV vs. adan taşıyan vergilerle kapatılabildiği sürece hisse senetleri ve bono piyasalarında "rekorlar" kırılabilmektedir. Her durumda halktan alınan vergiler, **halkın tüketiminin azalmasından** başka bir anlama gelmemektedir. Dünün "enflasyon canavarı"nın yerini bugün "reel faiz" almıştır.

Şüphesiz burada bu ilişkiler içinde halkın tüketiminin azalmadığı, tersine arttığı söylenecektir. Bu ise, **kredi kartları aracılığıyla** 11 liralık fazla için yapılacak ödemenin **zamana yayılması** bir sonucudur. Bir başka ifadeyle, 11 liralık fazla bir seferde (bir yılda) değil, bir kaç yıla bölünmüş taksitlerle halktan geri alınmaktadır. Tek anlaşılamayan ise, bu "öteleme"nin ödeme günü geldiğinde kredi kartları faizleri kadar bir **ek fazlalıkla** yapılacak olmasıdır. Ülkenin üretimi artmadığı, üretime bağlı olarak ücret ve maaşlar yükselmediği sürece, ödemenin taksitlendirilmesi fazlaca işe yaramayacaktır. Birgün gelecek, yapılmış ödemeler silinecek, tüm fazlalık, ekleriyle birlikte bir defada ödenecektir. Bunun "iktisat" dilindeki karşılığı ise **ekonomik krizdir.**

TL'nin ya da YTL'nin "değerli" olduğuna ilişkin her türlü aldatmacanın sona erdiği yer de burasıdır. O gün geldiğinde RTE'nin, yani Recep Tayyip Erdoğan'ın "Kasım-paşalı"ğının, hiç kimseyi ve AKP'yi de kurtaramayacağı kesindir.

Dünyanın En Zenginleri Listesinde 5 Türk Var! Dünyanın En İyi 500 Üniversitesi Listesinde Türkiye Yok!

“Günümüzde ulusçu olmak, ulusçuluktan doyum almak ne konuda olabilir? Ben, saygı gören bir ülkenin yurttaşı olduğum zaman onur duyanım. Ama saygı duyulan bir ülkenin yurttaşı olmak için, küresel dünyanın düşünce ve sanat hayatına katkıda bulunmak lazım. İç dinamik yaratmak, böyle bir koşulu da ortaya koyuyor.

Diğer taraftan bağımsızlık da yeniden tanımlanıyor. Bugünün dünyasında bağımsızlık, ülke sınırları içine kapanarak değil, **dünyada yankılanacak bir projeye** sağlanabilir ancak. Biz Türkiye'nin kaygılarından gelişen bir iç dinamikle, **mesela üniversite reformu konusunda ABD ve Avrupa'daki üniversitelerin de reform ihtiyacına cevap verecek bir proje ile dünyada pekâla sesimizi duyurabiliriz.**”* (“Sol” teorist “Prof. Dr.” İlhan Tekeli)

CHP'ye yönelik olarak başlatılan “metro-seksüel” Mustafa Sarıgül operasyonunun perde arkasında, eski teorilerle ortaya çıkan eski “marksist sol” aydınların teorisyenliğini yapmaya soyunan İlhan Tekeli'nin iki ay önce söylediği yukardaki sözler, “partisiz parti”nin neler yapabileceğine ilişkindi. Öncelikle CHP'yi gözüne kestiren bu “partisiz parti” teorisyeni, Zülfü Livaneli'nin açık biçimde ifade ettiği gibi, CHP'yi “Atatürk mirası”ndan gelen nemalarla finanse edilen bir “vakfa” dönüştürerek, ABD ve Avrupa üniversitelerinin reform ihtiyacını yanıtlayacak bir proje merkezi olarak tasarlıyordu.

Kendisini solcu olarak tanımlayan herhangi bir kişinin aklından bile geçirmeyeceği “yeni ve çağdaş” düşünceler üreten eski “marksist”lerin en eskilerinden Prof. Dr.

İlhan Tekeli'nin bu son “projesi”, ister yaşının “kemale” ermiş olmasının bir sonucu olarak yorumlansın, ister “yeni ve çağdaş” bir düşünce olarak kabul edilsin, her durumda 12 Eylül'den günümüze kadar sürdürülen “sivil toplum” edebiyatının en uç noktasını oluşturmaktadır.

İlhan Tekeli, bir taşla birkaç kuş vurma sevdalı burjuvalar ve onların politikacıları gibi, bu “proje” ile, bir yandan gelişen milliyetçiliğe karşı “ulusçuluk” söylemiyle karşı çıkar görünürken, diğer yandan “globalizm” propagandası ile yıllardır yabancı dil öğretilmiş ve yabancı bir ülkede yaşayacakları umuduyla aldatılmış üniversite gençliğini yeniden “globalizm”e yönlendirmeye çalışmaktadır. Üstelik tüm bunlar “sol” adına, “çağdaş sosyal-demokrasi” adına yapılmaktadır.

Kurtuluş Cephesi'nin önceki sayısında (83. sayı) bu proje sahiplerinin düşüncesini

* Meral Tamer, “Prof. Tekeli'den sol için yeni parti modeli”, *Milliyet*, 26 Ocak 2005.

En İyi 10 Üniversite - The Times		
1	Harvard	ABD
2	Berkeley	ABD
3	Massachusetts Teknoloji Enstitüsü (MIT)	ABD
4	Kalifornia Teknoloji Enstitüsü	ABD
5	Oxford	İngiltere
6	Cambridge	İngiltere
7	Stanford	ABD
8	Yale	ABD
9	Princeton	ABD
10	ETH Zürich	İsviçre
En İyi 10 Üniversite- Shanghai Jio Tong Üniversitesi		
1	Harvard	ABD
2	Stanford	ABD
3	Cambridge	İngiltere
4	Berkeley	ABD
5	Massachusetts Teknoloji Enstitüsü (MIT)	ABD
6	Kalifornia Teknoloji Enstitüsü	ABD
7	Princeton	ABD
8	Oxford	İngiltere
9	Columbia	ABD
10	Chicago	ABD

Kaynak: The Times Higher Education Supplement.

şöyle özetlemiştik:

“Sol’, sosyal-demokrat ‘sol’ partisz partiye sahip kılınacaktır (tıpkı ÖDP’nin ‘partisiz parti’ olması gibi). Bu yolla ‘sol ulusalcılık’ bertaraf edilecek, AB ve ABD’nin önündeki her türlü engel kaldırılmış olacaktır.

Sonra işsiz üniversite mezunlarına ‘iş’ bulunacaktır. Üstelik emperyalist ülkelerin üniversitelerinin reformunu yaparak ‘saygı duyulan bir ülkenin yurttaşı’ olma onurunu taşıyan ‘bağımsızlıkçı ve ulusalcı’ gençler olacaklardır!

Ve nihayet bu gençlerin ‘green card’ peşinde koşmaları da gerekmecektir. AB ve ABD üniversitelerinin reform çalışmalarında yer alacakları için, otomatikman bu ülkelere gidebilecekler ve yaşayabileceklerdir.”

Bu değerlendirmelerimizin üzerinden bir ay geçmeden Çin Shanghai Jio Tong Üniversitesi tarafından yapılmış olan “dünyanın en iyi 500 üniversitesi” araştırması yayınlandı. Bununla birlikte *Times*’in Aralık 2004’de yayınladığı “en iyi 500 üniversite” araştırması

yeniden anımsandı.

Her iki araştırmada da Türkiye’den bir tek üniversitenin bile **yer almamış olması** kimseyi şaşırtmadı. Ama hiç kimse “partisiz parti” teorisyeni, milliyetçiliğe karşı kozmopolitizm propagandisti ve nihayetinde ABD ve Avrupa üniversitelerinin “reform ihtiyacına” yanıt verecek “proje” mimarı, eski YÖK’zede ve yeni YÖK üyesi İlhan Tekeli’yi anımsamadı. Doğal olarak onun “sol” parti teorisinin ayrılmaz parçası olan “ABD ve Avrupa üniversite reform projesi”ni de arayan ve soran olmadı. İlhan Tekeli kelliğe karşı bir merhem bulduğunu ilan etmişti, ne yazık ki kendisi (üniversiteleri) keldi.

Öte yandan ise, “medya”nın çok sevdiği FORBES araştırmasına göre, “dünyanın en zenginleri” listesinde, hemen her yıl birden çok “Türk işadamı” sıralamada yer almıştır.

İki haber yan yana getirildiğinde, Türkiye’nin ne durumda olduğunu anlamak, “globalizm” propagandasıyla pasifize edilmiş ve ithalat patlamasıyla “tüketici” haline getirilmiş üniversite gençliği için bile fazlaca zor olmayacaktır.

FORBES-Dünyanın En Zengin Kişileri 1000 Listesi		
103	Rahmi Koç	4.9 milyar \$
111	Ferit Şahenk	4.7 milyar \$
548	Bülent Eczacıbaşı	1.2 milyar \$
584	Erol ve Şevket Sabancı	1.1 milyar \$
620	Aydın Doğan	1.0 milyar \$



30 MART 1972 KIZILDERE



MAHİR ÇAYAN
1946 Samsun
SABAHATTİN KURT
1949 Gevaş
SİNAN KAZIM ÖZÜDOĐRU



1949 Şarkışla
AHMET ATASOY
1946 Ünye
NİHAT YILMAZ
1937 Fatsa
HÜDAİ ARIKAN



1946 Çivril
ÖMER AYNA
1952 Dicle
CİHAN ALPTEKİN
1947 Ardeşen
ERTAN SARUHAN



1942 Fatsa
SAFFET ALP
1949 Kayseri



“Devrim, halkın devrimci girişimiyle –aşağıdan yukarı– mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla –yukarıdan aşağıya– daha ileri bir üretim düzeninin örgütlenmesidir.

Bunun için:

- 1) Milli krizin varlığı
- 2) Öncünün varlığı
- 3) Kitlelerin bilinçli ve örgütlü olarak savaşa katılması şarttır...

Emperyalizmin işgali altında olan ülkelerde emperyalizm ve oligarşiye karşı mücadele nasıl yürütülecektir? Oligarşi ile halkın memnuniyetsizliği ve tepkileri arasındaki suni denge hangi mücadele biçimi temel alınarak bozulacaktır? Halkı devrim saflarına çekmek için hangi mücadele metodunu temel olarak seçeceğiz? Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının temel aracı hangi mücadele biçimi olacaktır?

İşte, devrimci çizgi ile oportünist çizgiyi, devrimci teoriyi, 'ortodoks' ideolojik-politik sözebeliğinden ayırt eden temel ölçü buradadır.

Oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan suni dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük -isterse temsili görünüm içinde olsun- tarafından terörle bastırıldığı merkezi otoritenin ordusu, polisi, vs. ile "dev" gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözüktüğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın, onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası ile devrim saflarına kazanmanın temel mücadele metodu **silahlı propagandadır**.

Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.

Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitlelere elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda, halkın düzene karşı olan memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır. Önce kitleleri sarsar, giderek de, bilinçlendirir. Merkezi otoritenin görüldüğü gibi güçlü olmadığını, onun kuvvetinin herşeyden önce **yaygara, gözdağı ve demagojiye** dayandığını gösterir.

Silahlı propaganda, herşeyden önce, günlük maışet derdi, vs. içinde kaybolan, emperyalist yayımla şartlanmış, düzenin şu veya bu partisine "umudunu" bağlamış kitlelerin dikkatini devrim hareketine çeker,

uyuşturulmuş, pasifize edilmiş kitlelerde kıpırdanma yaratır.

Silahlı propaganda, kır ve şehir gerilla savaşı ile psikolojik ve yıpratma savaşını içerir.

Temel mücadele biçiminin bu şekilde ele alınması, elbetteki öteki mücadele biçimlerinin ihmal edilmesi demek değildir. Silahlı propagandayı temel alan örgüt, öteki mücadele biçimlerini de gücü oranında ele alır. Ancak öteki mücadele biçimleri talidir. Silahlı propaganda, temel mücadele biçimidir. Bu ekonomik ve demokratik kitle hareketlerine seyirci kalınması demek değildir. Örgüt, gücü oranında, ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında kitleleri örgütlemeye çalışır. Oligarşiye karşı her çeşit tepkiyi yönlendirmeye uğraşır. Ancak başlangıçta asla her yere koşmaz, gücünü aşan silahla güven altına alınmayan kitle hareketlerinin içine girmez. **Güçüyle orantılı olarak silahlı propagandanın dışındaki, bilinçlendirme, siyasi eğitim, propaganda ve örgütlenme işleri ile uğraşır.**

Klâsik politik kitle mücadelesi ile silahlı propaganda birbirini izler ve birbirinin içinde, birbirine bağımlıdırlar, her biri diğerini karşılıklı etkiler.

Silahlı propagandanın dışındaki öteki politik, ekonomik, demokratik mücadele biçimleri silahlı propagandaya tabidir ve silahlı propagandaya göre biçimlenirler. (Tali mücadele biçimleri temel mücadele biçimine göre şekillenir. Yani silahlı propaganda metodlarına göre şekillenir).

İşte silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye, **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi** denir. (Bu stratejinin örgütü de, ideolojik mücadeleyi bir polemik aracı olarak ele almaz. İdeolojik mücadeleyi, kendi kadrolarının siyasi eğitimi olarak ele alır)."

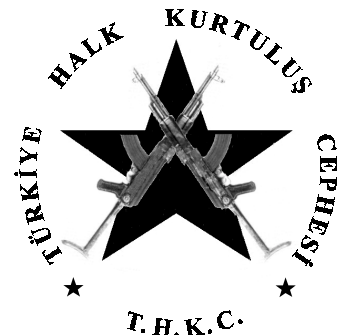
Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

**ÖMÜR
KARAMOLLAOĞLU**
30 OCAK 1955/AKÇADAĞ
24 MART 1977/ANKARA



1955 yılında Malatya'nın Akçadağ ilçesinde doğdu. 1971 yılında Ankara Abidinpaşa Lisesi'nde okurken devrimci mücadeleye bir sempatizan olarak katıldı. 1974-75 döneminde SBF-BYYO'da yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer aldı. 12 Mart sonrası ilk öğrenci demeklerinden olan SBF-BYYO Öğrenci Derneği'nin kuruluş çalışmalarına katıldı. Aynı dönemde AST'da oyuncu olarak da çalışan Ömür yoldaş, M. Gorki'nin "Ana" ve B. Brecht'in "Carrar Ana'nın Tüfekleri" oyunlarının sergilenmesinde yer aldı. 1975 başından itibaren THKP-C/HDÖ üyesi olarak profesyonel devrimci yaşamına başladı. İlk görevi Ankara'daki legal kadroların sorumluluğunu üstlenmek oldu. Beylerderesi'nden sonra Ankara Bölge Komitesi'nde yer aldı. 1976-Haziran Kararı'ndan sonra Güney Anadolu ve Hatay bölgesinde kadroların politik eğitimleriyle görevlendirildi. Aynı yılın Aralık ayında THKP-C/HDÖ-Ankara Bölge Yöneticiliği'ne atandı. 1977 yılında THKP-C/HDÖ'nün yeniden Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte gerçekleştirilen "26 Ocak Harekâtı"nda yönetici olarak yer aldı. 1977 Şubat'ında Genel Komite üyeliğine getirildi. Ankara ve Karadeniz Bölgelerinin Merkez Yöneticisi olarak şehir ve kır gerillasının stratejik örgütlenmesiyle görevlendirildi. "19 Şubat Harekâtı"nın düzenlenmesinde görev aldı.

"30 Mart Harekâtı"nın ilk günü, 24 Mart 1977'de, Ankara'da şehit düştü.





MEHMET YILDIRIM

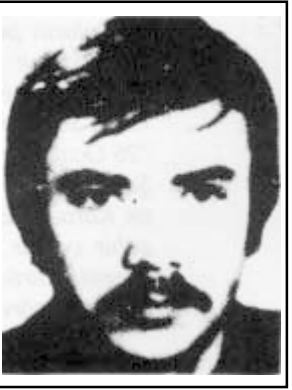
1957 Tokat doğumlu ve küçük-köylü bir ailenin çocuğudur. İlkokulu bitirdikten sonra, İstanbul'a gelerek, küçük işyerlerinde ve krom kaplama ustası olarak, çeşitli fabrikalarda çalışmıştır. Fabrika işçiliği döneminde sendikal faaliyetlere katılmış ve bu faaliyetler çerçevesinde Devrimci Sağlık-İş sendikasında çalışmalarını sürdürmüştür. Bu çalışmalar sırasında örgütle ilişkiye geçmiş ve 1978'de sendikal çalışmada örgüt üyesi olarak yer almıştır. 1978 sonlarında profesyonel kadro olarak Bakırköy çevresinde örgütsel çalışmalara katılmış ve Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

NIHAT KURBAN



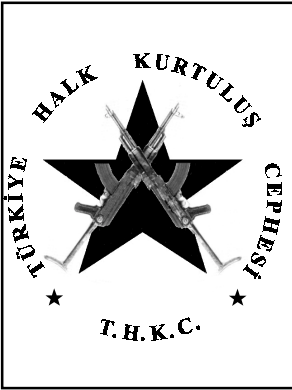
1958 Kars doğumlu olup, lise yıllarında Kars'ta THKP-C sempatizanı olarak devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1977 içinde örgütsel ilişki içine girmiş ve aynı yıl içinde örgüt üyesi olmuştur. İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi olmakla birlikte zamanının büyük bir kısmını Kars'taki örgütsel çalışmalarda geçirmiştir. 1979 yılında bir silahlı çatışmada yaralanması üzerine, bir süre örgütsel çalışmaların dışında kalmışsa da, 1980 ortalarında Kars il yöneticisi olarak atanmıştır. Şubat 1981'de Genel Komite üyesi olmuş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

CEMALETTİN DÜVENCİ



1956 Tekirdağ doğumlu olan yoldaş, küçük-köylü bir ailenin oğludur. Ailesinin İstanbul'a taşınmasından sonra, işçi olarak çalışmaya başlamıştır. Devrimci mücadeleyle ilişkisi, Bakırköy çevresindeki dernekler düzeyinde başlamış ve Halkevleri'nde faaliyet sürdürmüştür. 1976'dan itibaren örgütsel ilişkiye girmiş ve 1977-78 döneminde Bakırköy çevresinde örgüt üyesi olarak çalışmıştır. 1978 sonrasında profesyonel kadro olarak çalışmıştır. 1980 Nisan operasyonundan sonra, İstanbul bölgesinin yeniden düzenlenmesinde görev almış ve pragmatik ve sağ-ekonomist sapmaya karşı mücadelede etkin bir rol üstlenmiştir. Şubat 1981'de, pragmatik sapma içindeki unsurların ihracından sonra Genel Komite üyesi olmuştur. 15 Mart 1981 günü, Bahçelievler'deki örgüt evinin düşman güçlerince kuşatılması üzerine, diğer üç yoldaşıyla birlikte silahlı çatışmaya girmiş ve dört saatlik çatışma sonucunda, diğer üç yoldaşıyla birlikte şehit düşmüştür.

SÜLEYMAN AYDEMİR



1957 Denizli doğumlu olup, Adana İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne girdikten sonra, devrimci mücadeleyle tanışmıştır. 1978 sonuna kadar öğrenci çevresinde etkili olan DY ilişkileri içinde faaliyette bulunmuş ve DY'ye karşı, aktivizm sloganıyla ortaya çıkan DS ile kısa bir süre ilişkisi olmuştur. DS'nin öz olarak DY'den farksız olduğunu kendi öz deneyimiyle gören Süleyman yoldaş, 1979 ortalarında Adana bölgesinde örgüt üyesi olmuş ve 1980'de profesyonel kadro olarak çalışmaya başlamıştır. 12 Eylül 1980 tarihinde ihbarcı tutum ve davranışlarından, her türlü uyarıya rağmen vazgeçmeyen bir kişinin cezalandırılması eylemine katılmış ve eylem sonrası Serdar Soyergin'le birlikte düşmanın askeri birlikleri ile giriştiği çatışmada bir yüzbaşıyı öldürmüştür. Bu olaydan sonra İstanbul bölgesinde görevlendirilmiş ve 15 Mart 1981'de Bahçelievler'deki çatışmada şehit düşmüştür.

“Bir, ki, üç... Daha fazla SEKA...”*

**Sol’da Popülizm, Marjinallik
ve Kuyrukçuluk**

“Martinov ‘iktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik kazandırmak’tan söz ederken, sosyal-demokrasiye yüklediği görevin somut ve gerçek anlamı ne olabilir? İktisadi mücadele, işçilerin, işgücülerini daha elverişli koşullarla satmak için, çalışma koşullarını, yaşam koşullarını iyileştirmek için, işverenlere karşı kolektif mücadelesidir. Bu mücadele, zorunlu olarak, sendikal bir mücadeledir, çünkü çalışma koşulları farklı meslek dallarında büyük farklılıklar gösterir, ve bu yüzden de bu koşulların iyileştirilmesi uğruna mücadele, ancak meslek örgütü temeli üzerinde yürütülebilir (Batı ülkelerinde sendika temeli aracılığıyla; Rusya’da geçici meslek birlikleri ve bildiriler vb. aracılığıyla). Demek ki, ‘iktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik’ kazandırmak demek, bu mesleki istemlerin yerine getirilmesi için uğraşmak, her meslek kolundaki çalışma koşullarını, ‘yasal ve idari önlemler’ yoluyla iyileştirmek demektir. İşçi sendikalarının yapmakta oldukları ve her zaman yapmış oldukları da bundan başka bir şey değildir.

... Demek ki, ‘iktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik kazandırma’ yolundaki gösterişli sözler, ‘korkunç derecede’ derin ve devrimci görünüş altında, sosyal-demokrat siyaseti, sendikal siyaset derekesine düşürme geleneksel eğilimini gizlemektedir!

... Bizim işlediğimiz en büyük günah, siyasal ve örgütsel görevlerimizi, her günkü iktisadi mücadelenin kısa vadeli, ‘elle tutulur’ ‘somut’ çıkarları düzeyine indirgememizdir; ama onlar, iktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik kazandırdı! diye hep aynı nakaratı yineleyip duruyorlar. Yineliyoruz: halk masalındaki kahraman, geçen cenaze alayına, ‘gözünüz aydın!’ diye bağırırken ne kadar ‘yaşamın gerçeklerini’ seziyorduyorsa, böyle bir davranışta bulunanlar da o kadar seziyorlar.”** (Lenin)

Lenin’in yüzyıl önce “ekonomizm” olarak tanımladığı “siyasal çizgi”, dün olduğu gibi bugün de ülkemiz solundaki “derin” siyasetin, siyaset yapmanın ve “devrimci” görünmenin tek yolu olarak ortaya çıkmıştır.

“Ekonomizm”, Lenin’in *Ne Yapmalı?*’da ortaya koyduğu gibi, işçi sınıfının (ki bunu bizde olduğu gibi devlet memurlarını tanım-

lamak için kullanılan “kamu emekçileri”ni ekleyerek daha da genişletmek olanaklıdır) iktisadi (ekonomik) mücadelesinden yola çıkarak onları örgütlenme ve bu mücadele içinde onları siyasal olarak bilinçlendirerek, ekonomik (iktisadi) mücadeleyi siyasal mücadeleye dönüştürmektir. Mahir Çayan yol-
daş *Kesintisiz Devrim II-III*’de bu siyasal çizgiyi şöyle özetler:

“Kitlelerin içine girerek, kitlelerin acil gereksinimleri etrafında, kitlele-

* *Atılım*, Sayı: 43, 26 Şubat 2005.

** Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 79-80, Sol Yay., Mart 1977.

ri örgütleyip, eyleme sokma ve kitlelere siyasi bilinç götürüp örgütleme, yani emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme.”

Bu siyasal çizgi, yani “ekonomizm”, işçi sınıfının “elle tutulur, somut çıkarları” ifade etmeyen bir mücadeleye, yani **siyasal mücadeleye** katılmayacakları düşüncesine dayanır. Bu düşünce, “bir rubleye bir kopek katmanın her türlü sosyalizmden ve siyasetten daha değerli olduğu” ve işçilerin “gelecek kuşaklar için değil de kendileri ve çocukları için savaştıklarını bilerek savaşmaları”* gerektiğini sürekli yineler.

“Bu çeşit sözler, sosyalizme olan nefretleri içerisinde, İngiliz trade-unionculuğunu kendi topraklarına taşımak ve işçilere, katıksız sendikal mücadeleye girişmekle, **geleceğin bilmem hangi sosyalizmi için, bilmem hangi kuşakları için değil, kendileri ve çocukları için** mücadele etmiş olacıklarını örgütlemeye çalışan Batı Avrupa’nın burjuvazisinin her zaman gözde bir silahı olmuştur.”** (abc)

Marksist-Leninist örgütlenme anlayışının ortaya konulduğu **Ne Yapmalı?**’nin yayınlanmasının üzerinden yüz yıl geçmiş olmasına karşın, aynı sözler, aynı bakış açılan hemen her zaman solda, Marksizm-Leninizm adına, “Marksist-Leninist” ve hatta “komünist” olmak adına sürekli yinelenmektedir.

Bu bakış açısı, kendisini değişik adlarla tanımlayan “siyasetler”in ya da “parti”lerin tek ortak çizgisidir. Hemen hepsinin “yöneticileri” ya da “önderlikleri” Lenin’in *Ne Yapmalı?*’sını okumuşlardır. “Ekonomizm”in ne olduğunu da, bir sapma olduğunu da bilirler. Dolayısıyla Lenin döneminde olduğu gibi, açıkça “iktisadi mücadelenin kendisine siyasal nitelik kazandırmak”tan söz etmek yerine, bunları pratikte uygularlar. “Nerede hareket, orada bereket” mantığıyla kendiliğinden gelişen her türden hareketin “içinde” yer almayı bir meziyet, bir “devrimci” görev olarak sunarlar. Bu da, Doğu Perinçek ve Mihri Belli’nin 1960’larda Türkiye soluna “armağan” ettiği “siyaset tarzı”dır. Bugün ÖDP tarafından açıkça savunulan bu

“siyaset tarzı”nın mantığı ise şudur:

“Özlemi duyulacak olan mücadele, mümkün olan mücadeledir, ve mümkün olan mücadele belli bir anda verilmekte olan mücadeledir.”***

Bu nedenledir ki, bu “siyaset tarzı”, her zaman ve her yerde **kendiliğindencilik** ve **kitle kuyrukçuluğu** olarak tanımlanır.

Ancak bu tanımlamalar, her türlü ideolojinin öldüğünün ilan edildiği “globalizm” propagandaları altında teorik bilginin alabilirdiğine önemsizleştirildiği ve teorik bilgiden uzak durulduğu bir dönemde devrimci mücadeleyle tanışan yeni kuşaklar için fazla anlaşılabilir ifadeler olarak görünmez. Bu yeni kuşakların 1965-71 ve 1974-1980 döneminde devrimci mücadelenin nasıl geliştiği ve yaygınlaştığı konusunda birkaç “cazip şöret”in anlarıyla elde edilmiş bilgiler üzerinde yükselen “tarih bilinci” de, bu tanımlamaları kavramalarını ve anlamalarını engellemiştir. 12 Eylül askeri darbesinin üzerinden 25 yıl geçmiş olmasına karşın devrimci mücadelenin “istenildiği ve özlenildiği gibi” gelişmemesinin yaratmış olduğu umutsuzluklar ve karamsarlıklar da eklendiğinde, hemen her yerde “ekonomizm”in neden tek çıkar yol olarak görüldüğü anlaşılabilir.

Yıllar boyu kapitalizmden, emperyalizmden, sömürüden, ezilenlerden, yoksulluktan vb. söz edilmesine karşın hiç bir şekilde kırmıdamayan “geniş halk kitleleri”nin “elle tutulur, somut sonuçlar vaadeden” eylemlere katılışı somut bir olgu olduğu ölçüde, yeni kuşaklar için “ekonomizm” tek çıkar yol olarak görünür. Tek başına herhangi bir “kitle eylemi”ni örgütleyemeyen, tek yapabildiği, 1 Mayıs’lar için aylarca çalışarak “adam toplamak” olan bir sol hareketin, kitlelerin “elle tutulur, somut sonuçlar vaadeden” eylemlere yönelişi karşısında yapabileceği tek şey, en hızlı biçimde bildiriler hazırlayıp “olay mahaline” gitmektir. Gerisi kendiliğinden gelir. Bildiriler dağıtılır, dayanışma sloganları atılır, “haklıyız kazanacağız”la başlayan “işçiyiz, güçlüyüz”le biten sloganlar yinelenir. Mahir Çayan Yoldaşın sözleriyle söylersek, “gerilla yapan şube” sahipleri birkaç “molotoflama” ya da “bombalama” eylemi ile “destek çıkarlar”. Kitle

*** Lenin, bu cümlelerin ardından şunları söyler: “Bu, kendini edilgen olarak kendiliğindenliğe uyduran sınırsız oportünizm eğiliminin ta kendisidir”. *Ne Yapmalı?*, s. 62.

* Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 49.

** Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 50.

eyleminin “zafere kadar” süreceğine dair eylemler edilir, sloganlar atılır. Tüm “taraf-tarlar” eylem yerini ziyaret ederek “dayanışma” içinde olduklarını gösterirler. Ve nihayetinde “işçiler elele, genel greve” sloganına ulaşılır. Hızını alamayanlar, “işçi-memur elele genel greve”* sloganıyla başlayıp “herkes barikat başına” diye çağrılar yaparlar.

Sonuç, her zaman olduğu gibidir: Elle tutulur, somut sonuçlara ulaşıldığında eylem biter.

Mahir Çayan yoldaş şöyle yazar:

“Elbette bu yoldan gidildiğinde de görünüşte bazı ilerlemeler olacaktır. Ancak bu yolun savunucuları, giderek başlangıçta savaştığı niteliklere sahip olsalar bile, bu niteliklerini kaybedecek, yozlaşacak ve giderek bürokrataşacaklardır. Yitirilen devrimci öz ve de pasifize edilmiş beş-on emekçi; işte bu görüşün yolu basitleştirilince budur.”**

“Ekonomizm”in ülkemizde her türden oportünizmin, pasifizmin ve legalizmin biricik çizgisi olarak ortaya çıkmış olması kendine özgü bir durum değildir. Dünyanın her yerinde kendilerini “Marksist-Leninist” ya da “komünist” olarak tanımlayan pek çok siyasal oluşumun çizgisi de “ekonomizm”dir. Ancak 1980 sonrasında ülkemizde ve Latin-Amerika solunda “ekonomizm”in en büyük taraftarı ve propagandistleri, emperyalizmin “temiz vakıfları” tarafından fonlanan küçük-burjuva aydınları olmuştur.

Devrimci mücadele (geniş anlamda politik mücadele, iktidar mücadelesi) bu küçük-burjuvalar tarafından “soyut gelecek için somut bugünden vazgeçmek” olarak sunulmuştur. Bir zamanların somut “ekonomistleri”nin söylediği gibi, “geleceğin bilmem hangi sosyalizmi için, bilmem hangi kuşakları için değil, kendileri ve çocukları için mücadele” kutsanmıştır.

“Yetişen genç devrimci kuşaklar da bu ortamda, bu ortamın ilişkileri içinde sosyalist gıdalarını aldılar.”** Silahlı devrimci mücadelenin “eskisi gibi etkili olmadığını”, binlerce “gerilla”ya sahip olanların “önderliğini”

* Bu slogan kendilerini “Marksist-Leninist-Komünistler” olarak tanımlayan “Atılım” çevresinin legal partisi gibi çalışan Ezilenlerin Sosyalist Platformu’nun SEKA “dayanışması” için Bursa’da yaptığı eylemde kullanılmıştır.

** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

yakalanışıyla nasıl “temsili gerilla”ya dönüştüğünü gördüler. “Temsili gerilla”ların gerillaya dönüşemediklerini, metrelerce açılmış pankartların ardında “kızıl bantlılar”ın ya da “kızıl baretiler”in yürüyüşünü izlediler. “Dağlara gel, dağlara” şarkılarıyla dağlarda “gerilla halayı” çekecekleri günleri beklediler. Ölüm oruçlarına “yatıldığını” gördüler; kimi zaman 65. günde, kimi zaman 650. günde ölenleri çaresizlik içinde izlediler. Hemen her buldukları fırsatta “umudu büyütme” çabaladılar. Dağda gerilla olamadıklarında “canlı kalkan” olmanın tek seçenek olacağını bile düşündüler. Ve günlerden bir gün, tarihler Şubat 2005’i gösterirken, bir “şafak vakti”, 19 Ocak’ta başlamış olan SEKA “diren-işi” ile uyandılar.

“16 Şubat 2005 - SEKA’nın kapatılması kararına karşı bugün yazılı bir açıklama yapan SEKA işçileri, ‘SEKA’ dan ölümüz çıkar’ dediler.

Kapatma kararına karşı 28 gündür SEKA işletmesinde direnişlerini sürdüren SEKA işçileri, SEKA Yönetim Kurulu’nun 15 Şubat günü aldığı karara karşı yazılı bir açıklama yaptılar. ‘Biz emeğimizle geçinen, üretmek ve ülkemizden başka bir şey düşünmeyen, SEKA’lı işçiler olarak eylemimizin ilk günündeki kararlılık ve beraberlikle hiç bir yere gitmeyi kabul etmiyoruz’ dediler. İşçiler son olarak da, ‘Eğer bugüne kadar bunu anlamamakta ısrar eden kişi ve kuruluşlar varsa buradan tekrar haykırıyoruz; **Bizim SEKA’dan ölümüz çıkar**’ dediler.”

Ve ardından, bir istisna dışında tüm sol SEKA direnişiyle “dayanışma” içinde olduklarını beyan eden yazılar kaleme aldılar.

“SEKA direnişi, kapitalist düzenin yasalarna ve iktidarın baskılarına rağmen, **emekçi meşruyetine** dayanarak ilerliyor. Düzenin yasalarnı değil, kendi taleplerini esas alan emekçilerin kararlılığı, SEKA’nın neden bu kadar geniş sınıf kesimlerini biraraya getirebildiğini anlamak için temel noktadır.”***

“SEKA, artık sadece kendisi için direnmiyor. **SEKA, AKP Hükümeti’nin özelleştirme politikalarının kar-**

*** *Atılım*, Sayı: 44, 4 Mart 2005.

şısına dikilmiş somut bir engeldir. SEKA'nın kazanması, aynı zamanda özelleştirme listesinde olan başkaca işletmelerin de kazanması anlamına gelecektir.”*

Bu söylem ve değerlendirmelerle, yıllar önce yapıldığı gibi, herkes bildirimlerini hazırlayıp, bulabildikleri herkesi toplayarak İzmit'e yöneldi. Artık 734 SEKA işçisi SEKA'da direniyordu ve sol direnenleri desteklemek için tüm güçlerini seferber etmişti.

“HÖC'lüler 18 Şubat'tan beri SEKA önünde nöbette!

Bir grup 3-4 gün kaldıktan sonra yerini başka bir gruba bırakıyor. Şu ana kadar üç grup SEKA nöbetine katıldı. Aşağıda ilk giden grubun günlük ve izlenimlerini sunuyoruz:

18 Şubat: saldırıyı duyduğumuz gün Polisin SEKA işçilerinin ailelerine saldırması üzerine acilen toplandık. Büyük bir otobüs tutarak yaklaşık 50 kişiyle Kocaeli'ne hareket ettik.

SEKA'ya girdiğimizde pankartlarımızı açtık ve sloganlarla yürüyüşe geçtik. Geldiğimizi duyan aileler kapıda sloganlarla karşıladılar. Yemekhaneye girdiğimizde 'SEKA Sizinle Gurur Duyuyor' sloganlarıyla karşılandık. Sonra hoşgeldiniz dediler yine slogan biçiminde. Sloganlardan sonra HÖC temsilcisi bir konuşma yaptı. Konuşması sık sık zılgıtlarla, sloganlarla kesildi. Duygu yoğunluğu o kadar arttı ki gözleri dolan, ağlayan insanlar oldu.

Konuşmalar bitince masalara dâğılarak ailelerle sohbet başladık. Gece saat 11.00'e gelince 'misafirlerimiz lütfen dışarı çıksınlar, aileler dinlenecekler' anonsu yapıldı. Gecenin o saatinde yemekhanenin dışına çıktık. Saldırı olasılığı halen devam ettiğinden geri dönmedik. Gecenin ilerleyen saatlerinde ise soğuktan dolayı birçok sorun yaşadık. Dinlenecek, hatta oturacak yer yoktu. Betonların üzerine gazete sererek oturduk. Yemekhaneden dışarı çıkan aileler, sendikanın bu kararna 'bizi mi yiyecekler, niye çıkardılar bu çocukları, nasıl da üşümüşler' sözleriyle tepki gösteriyordu...

19 Şubat Cumartesi

Saat 05.00'a doğru İstanbul'a döndük. Aynı gün akşam daha organize bir şekilde SEKA'ya dönecektik. Bu seferki hedefimiz fabrikanın içinde çadır kurup, direniş sonuna kadar onlarla birlikte kalmak, saldırı olursa da saldırıyı birlikte göğüslemektir. İstanbul'dan gece tekrar yola çıktık ve SEKA'ya vardık. Sloganlarla kapıya doğru yürüyüşe geçtiğimizde SEKA'nın önünde haberimizi alan işçilerin sloganları duyuluyordu. Kapının önünde bir süre işçilerle birlikte slogan attık. Sonra Selülöz-İş Sendikası'nın Kocaeli temsilcisiyle görüştük. Fabrikanın içine girme isteğimiz 'saat çok geç. İşçiler rahatsız olur. Sabah gelin' sözleriyle reddedildi. Otobüste kalıp sabah beklemekten başka çare yoktu.”**

HÖC'lülerin bu dayanışma eylemleri karşısında ESP'liler (*Atılım*) de boş durmuyorlardı:

“Yaşasın SEKA direnişimiz

Yorucu ama bir o kadar da mutluluk verici bir gün daha başlıyor işte ESP'liler için. Tarihin yaprağı 26 Şubat'ı gösteriyor ve ESP'liler, son 3-4 gündür yaptıkları gibi, yine soluğu erkenden işçi geçiş noktalarında alıyorlar. Saat daha 7.00, ama yaşamı üretenler çoktan kalkmış ve koyulmuş yollara. İşçi geçiş noktaları cıvı cıvı. İşte bu insan seline dâlıyor ESP'liler ve dillerinde, 'Yaşasın SEKA direnişimiz' haykırışı, emekçileri, sermayenin saldırısına karşı birleşik karşı koyuşu örgütlemeye çağırıyorlar. Sermaye ile anladığı dilden konuşan SEKA'yı anlatıyor bildirimleri. SEKA'nın direngen soluğunu taşıyor sınıf kardeşlerine işçilerin nasırlı ellerindeki ESP bildirimleri.

Bu sadece bir başlangıç. ESP'liler, öğlen saatlerinde gazetemiz *Atılım*'ın satışını gerçekleştiriyor Fetiye Caddesi'nde. Bir süre buradalar, ajitasyon konuşmaları ile sesleniyorlar emekçilere. Gazetemizin son sayısının manşeti olan 'Her yer SEKA' çağrısı dillerinde.

* *Atılım*, Sayı: 44, 4 Mart 2005.

** *Ekmek ve Adalet*, 6 Mart 2005, Sayı: 148, s.11.

Çalışmalarını merkez cumartesi pazarına taşıyorlar sonra. Bin 400 emekçiye ulaşıyorlar bildiriyle.

ESP'liler akşam saatlerinde ise, SEKA direnişinin ruhunu emekçi semtlere taşımak için, bu kez Öğretmenevler Mahallesi'ndeler. Kapı kapı dolaşıp, emekçilerin evlerine konuk oluyorlar. SEKA işçileriyle dayanışmak için, her akşam saat 21.00'da bir dakika karanlık eylemine çağrı yapıyorlar. 'Eller şaltere, adımlar sokağa' diyen ESP'liler, bu çalışma sırasında da gazetemizin satışını sürdürüyorlar."

Türk-İş Başkanlar Kurulu 4 Mart günü ülke çapında eylem kararı almasıyla birlikte "ekonomist" sol için "hedef büyütme" görevi başlar:

"Özelleştirme saldırısının hedefindeki tüm halk kesimlerinin önünde, 4 Mart'ı büyütme ve SEKA'yı birleşik halk direnişinin bir kaldıracı yapmak görevi duruyor. Kamu sektöründeki ve özel sektördeki işçiler; sigortalı ve sigortasız işçiler; farklı işkollarında çalışan işçiler; işsizler; emekçi memurlar; öğrenciler, doktorlar, hastalar; esnaflar ve köylüler; tümü kendi cephesinden 4 Mart'ı büyütme için bir şeyler yapabilirler. İşyeri işgalleri uygun işletmelerde grevle birleştirilebilir. 4 Mart'ta ve sonrasında, mahallelerin kent yoksulları, en yakındaki otoyolu kesebilir. Semt esnafı kepenk kapatabilir. Köylüler traktörleriyle yolları kesebilir, kent merkezlerine inebilir. Öğrenci gençlik okulları boykot edebilir. Tüm bunların bileşimi, Türk-İş'i de aşan bambaşka bir eylem tablosu açığa çıkarır. SEKA, bu yoldan, birleşik halk direnişinin ateşleyicisi yapılabilir."*

4 Mart'taki Türk-İş eyleminin ardından "büyük görev" artık iktidarın fethine gelmiştir. Doğal olarak iktidarın ele geçirilmesi gündeme gelince yeni planlar yapılması kaçınılmazdır. Atılımcıların klasikleştirdikleri söylemleriyle "muharebe"nin taktik planlamasına geçilir.

"13 Mart'ta SEKA önüne SEKA muharebesi, iki aşamalı bir savaş olacak. 17 Mart'a kadar olan ilk

aşamada, daha çok psikolojik savaşın unsurları öne çıkacak. İşçiler satın alınmaya, SEKA'nın birleşik iradesi parçalanmaya çalışılacak. Tehditlerle SEKA tecrit edilmek istenecek. SEKA işçisi, tüm özelleştirme mağdurları adına direniyor. SEKA tüm IMFzedeler, tüm AKPzedeler; yani, senin adına direniyor. Öyleyse her yer SEKA, her yer direniş. SEKA işçisiyle dayanışmayı büyütmenin tam zamanı. Gün, SEKA barikatında saf tutma günüdür. Gün, SEKA'ya dayanışma kalkanı olma günüdür. 13 Mart'ta SEKA'nın önünde buluşalım."**

"SEKA muharebesi"nin ilk aşamasında, "psikolojik savaş" unsurlarına karşı "savaş" için yapılan bu çağrı yayınlandığında ise "savaş" çoktan kaybedilmiştir:

"10 Mart 2005 - Türk-İş bürokratları, iki aydır süren SEKA direnişini bitirmek için, hükümetle anlaşmaya vardı. Anlaşmaya göre, işçiler, SEKA Kağıt Fabrikası'nın makineleri ve araçlarıyla birlikte İzmit Büyükşehir Belediyesi'ne devredilecek. Hükümet ile sendika arasında varılan anlaşmayı işçiler bugün sabah saatlerinde oyladı.

724 SEKA işçisinden 584'ünün katıldığı oylamada, 510 evet, 61 hayır oyu çıktı. 13 işçi ise boş oy kullandı."

Ve böylece bir "muharebe" daha sona erdi. Ardından sol yayınların manşetleri geldi: "SEKA'da Türk-İş İhaneti".

"Türk-İş İhanetine Ortak Etti" alt başlığıyla şöyle yazıyor *Ekmek ve Adalet*:

"SEKA Vatandır Satılamaz' sloganları attıran bu ekonomist sendikacılığın, basit çıkarlarında uzlaştığı noktada, stratejik hedeflerden nasıl döneceği ve 'vatan satılacağı' görülmüştür. Bu durum Seka etrafında gelişen mücadeleyle umutlanan işçilerde de bir güvensizlik ve umutsuzluğun yaygınlaşmasına hizmet etmiştir."***

Atılım çevresi ise SEKA direnişinin "uzlaşmayla" sonuçlanmasını "çok doğal" bulmuştur:

"Özelleştirme' deyince işlerini ve

kazanılmış haklarını kaybetmeyi, bütün yaşamlarının tarumar olmasını anlayan işçiler, mücadeleleriyle bunu bir şekilde taahhüt eden bir karşı ödün elde edince, varılan uzlaşmayı meşru kabul ettiler. Bunda bir terslik de yok. SEKA direnişinin ve onun etrafında gelişen hareketin bugünkü verili gerçeği çerçevesi içinde kalındığı koşullar altında, ekonomik mücadele ile politik mücadele arasındaki diyalektiğin-gidiş gelişlerin, uzlaşmayla bitmesi kaçınılmazdı.”*

Yine de *Atılım* çevresi “komünist öncü” için SEKA’dan “kendi payına dersler” çıkarmıştır:

“Bu noktada öncü bakımından kritik soru ya da sorun, SEKA gündemine **tüm güçleriyle yüklenip yüklenmemekte** düğümleniyordu. Bunun biraz da bu somut çarpışmadan ne beklendiğine bakarak kararlaştırılmak gerekiyordu. Mevcut zemin üzerinde özelleştirmeye karşı belirleyici bir çarpışma çıkıp çıkmayacağına ilişkin politik öngörü, hareket tarzını da belirleyecekti kuşkusuz. SEKA, özelleştirmeye karşı direniş bakımından önceki çatışmalardan daha önemliydi kuşkusuz ama sınırları da belliydi. Marksist Leninist komünistler buradan hareketle planlarını geliştirdiler ve kuvvetlerini düzenlediler. Haliyle SEKA’ya, dönemin acil görevleri kapsamındaki **başkaca gündemlerle birlikte** müdahale etmek doğru bir yaklaşımdı. Nitekim gelişmeler öncünün öngörüsü doğrultusunda ilerledi. Bu çerçevede öncü önemli ölçüde kendini SEKA’ya uyarlamayı başarıp, direnişin yaygınlaşması ve genelleşmesine çalışmada **mevcutlar arasındakiler** ileri bir inisiyatif geliştirebilmiştir. Ancak yine de uygulanan plan SEKA’ya da yansıtıldığı gibi, her bir gündemin daha etkili ele alınmasını da engellemiş oldu.”* (abç)

Görüldüğü gibi, “bir, ki, üç... Daha fazla SEKA” sloganı atanlar, “zaten bu işin böyle biteceğini baştan biliyorduk” demekten başka söz bulamamışlardır. Bir taraf “ekonomist sendikacılığı” suçlarken, diğer taraf işçi-

lerin “zaten çoğunluğu AKP’liydi”yle başlayan mazeretler sıralaması ise, ne yaptıklarının bilincinde bile olmadıklarını göstermektedir.

Oysa Che Guevara yıllar öncesinden şöyle uyarıyordu:

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.”**

Şüphesiz kendilerini THKP-C’nin “mirasçısı” ilan edenler de, Maoist ve Erver Hocacı “miras”ı reddedenler de, Lenin’in “ekonomizm” üzerine yazdıklarını ve Che’nin sözlerini çok iyi bilirler. Ama yapacak bir şeyleri de yoktur. Subjektif olarak onlar da bu ülkede devrim olmasını istemektedirler. Ve hatta bu devrimi ancak kendilerinin yapacağına da inanmışlardır. Kimisi dağlarda “umudu” yeşertmek için gerilla kurmuş, kimisi gerilla yapan şube sahibi olmuştur. Dergiler, gazeteler çıkartmışlar; sendikalar da çalışmışlar, demekler kurmuşlar ve 1 Ma-

* *Atılım*, “SEKA’nın Dersleri”, Başyazı, Sayı: 46, 18 Mart 2005.

** Che Guevara, *Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi*.

yıslarda binler, hatta onbinler “yürütmüşler”dir. Gün olmuş “kitlelere hücum” şiarıyla yeni bir “atılım” başlatmaya çalışmışlardır. Kendi dışlarında gelişen her olay, her direniş ve mücadele kendileri için bir “eylem” alanı ve kadroları elde tutma aracı olmuştur. Görünüşte elde edilen kimi ilerlemeleri örnek göstererek “umudu büyütmüşler”, ama yine de “özlenilen mücadele” düzeyine ulaşamamıştır. Kendi söylemleriyle “sorun ya da sorunsal” ne gösterilen çabanın eksikliğinde, ne de kitlelerin pasifize edilmişliğindedir. Sorunun özü, kendi çizgilerinin **pragmatist** niteliğinde yatmaktadır. Kendilerinin de sıkça belirttiği gibi, tüm “ilerleme” olarak görünen gelişmeler legal alanlara ilişkindir ve temelinde illegal örgütlere yönelik yoğun operasyonlar yatar.

Sorunun diğer tarafı ise, Marksizm-Leninizmle ilgisi olmayan görüşlerin ve anlayışların Marksist-Leninist bir görüş ve anlayış gibi sunulmasıdır. Bunun tersini söyleyen herkes ve her kesim, ya teorik konuşuyordur ya da pratikte “yokturlar”. Dolayısıyla kendilerine yönelik eleştiriler karşısında ellerindeki tek silah, her dönemde olduğu gibi, “**biz burdayız, siz neredesiniz**” olmaktadır.*

Bugüne kadar defalarca söyledik ve söylüyoruz: Sorununuz bizim varlığımıza ya da yokluğumuza bağlı değildir. Sorununuz devrimci çizgi ile oportünist çizgi arasındaki uzlaşmaz çelişkedir. Bizi ne kadar “yoklar” listesine yazsanız da, ne kadar “teorik” sunsanız da bu gerçeği değiştirmek olanaksızdır.

Aşağıdaki sözler bize ait değildir.

“Teorik düşünme yöntemi, sorunsal veya olguyu tarihsel gerçekliğiyle kavrar. Bu epistemolojik bir kavram-

dır. Bir bilgi okumasıdır. Epistemolojik işlem gerçekliğin tarihsel bir yeniden okuması ve çözümlemesini yapar ve buradan ontolojik alana nüfuz etmeye çalışır.

Ontolojik düşünme ve işlem ter-sinden bir hareket izler. Ontolojik alan, pratiğin, somutluğun, gerçekliğin alanıdır. Pratik kalkış noktasıdır. Pratikten teoriye doğru bir hareket ve ilişkilenebilir ifade eder. Pratik referanslı düşünme, ontolojik olanın bilgisiyle geleceği ve tarihsel diyalektik bağlamda kucaklamaya ve kendi merkezinde/ekseninde çözümlemeye tabi tutar.

Teorik-pratik düzlemli düşünsel kosmos ve düşünme yöntemi, tarihsel olanla güncel olanın, epistemolojik bilgiyle ontolojik bilginin, özneye nesnenin diyalektik bir örgüsü ve bütünlük ilişkisidir. Teorik düşünmek, bilgi, düşünce ve kavramlarla yeni bir kavramsal yapı oluşturmak, verili bilgiden daha üst bir bilgiye geçiştir. Olgudan kavrama, bilgiden fikre ulaşma ve geçiş, bir düşünsel soyutlamadır. Soyutlama ise bir teorik bakıştır ve pratiği daha tam kavramayı amaçlar. Son çözümlemede teorik düşünmek esasında pratik düşünmektir...

O halde kitlelere hücum!”**

Eklektik teorinin ve pragmatizmin en uçlarında koşutları bunları okurken Lenin’in *Ne Yapmalı?*’sını bir kez okuma ihtiyacı duyarlarsa, bunun kendi saflarında SEKA’dan çok daha büyük ilerleme sağlayacağı kesindir. Marifet orada ya da burada olmak değil, gerçekleri bilmek ve kitlelere söyleyebilmektir.

* Bu öylesine yaygın bir şablon-slogan haline gelmiştir ki, HADEP’liler HÖC’lülerin buldukları yerleri bastıklarında “Cephe şaşırma, sabrımızı taşıma”, “PKK burada Cephe nerede” sloganları atmışlardır.

** *Teoride Doğrultu*, Partiyi Düşünmek, Sayı: 18, Eylül-Ekim 2004.

Irak İşgalinin İkinci Yılında Wolfowitz Dünya Bankası Başkanı Olurken

Amerikan emperyalizminin ve “müttefikleri”nin 20 Mart 2003 sabahı başlayan Irak işgalinin ikinci yılı geride kalırken, yapılan tüm askeri teröre, politik manevralara rağmen silahlı direniş kınlanamış ve Amerikan askeri güçlerinin kayıpları 1.543’ü bulmuştur. 1.543 Amerikan askeri direnişçiler tarafından öldürülürken, 11.664 Amerikan askeri yaralanmış ve savaş dışı kalmıştır. “Müttefikler”iyle birlikte toplam asker kaybı 1.718’e yükselmiştir. Amerikan askerlerinin yanında, 87 İngiliz, 21 İtalyan, 17 Polonyalı, 17 Ukraynalı, 11 İspanyol, 8 Bulgar, 3 Slovak, 2 Hollandalı, 2 Tayvanlı, 2 Estonyalı ve birer Danimarkalı, Macar, Kazak, Litvanyalı asker öldürülmüştür.

Amerikan emperyalizmi artan kayıpları karşısında Vietnam’da kullandığı pasifikasyon yöntemlerini uygulamaya sokmuştur. Bugün Irak’ta uygulanan temel pasifikasyon yöntemi savaşın “Iraklılaştırılması”dır. Bu yöntemin özü, işbirlikçi Iraklılardan oluşturulmuş askeri birlikler kurmak ve bunlar aracılığıyla silahlı direnişi bertaraf etmektir. Dolayısıyla savaş sahnesinde Amerikan askerlerinin yerini işbirlikçi Iraklı askerler almıştır. Bunun sonucu ise, asker ve polis olarak 3.000’e yakın işbirlikçinin yaşamını yitirmesidir. Bir başka ifadeyle, silahlı direniş tarafından öldürülen 3.000 işbirlikçi Iraklı, öldürülmesi kaçınılmaz olan 3.000 Amerikalının yerine geçmiştir.

Gerek işbirlikçilerinin, gerek kendi kayıp-

larının sürekli artması karşısında çaresizliğe düşen Amerikan emperyalizmi, Felluce başta olmak üzere pek çok direniş yerlerine karşı topyekün saldırılar başlatmış ve binlerce Iraklıyı katletmiştir.

Aradan geçen iki yıl sonunda, Cengiz Çandar’ın Mayıs 2003’deki sözüyle söylersek, “direniş, başı kesilmiş bir tavuk gibi bir süre daha debelendikten sonra, çok muhtemeldir ki, ezilecektir” denilen silahlı direniş gücünde hiçbir eksilme olmaksızın sürüyor olması, Irak işgalinin Bush ve “neo-con”larının sandığı kadar kolay olmadığını, tüm dünyaya göstermiştir.

İşgalin ikinci yılında Amerikan emperyalizminin elinde kalan ise, 1.543 ölü, 11.884 yaralı, üç sivil yönetici, iki işbirlikçi devlet başkanı ve başbakan ile geçici iki “meclis” ve bir düzmece seçimdir.

30 Ocakta yapılan “ilk demokratik seçim”ler (!) öylesine “büyük ilgiyle karşılanmış”tır ki, katılım oranı %58 olarak gerçekleşmiştir. “Batı” ülkelerinde %40 katılım oranıyla yapılan seçimler “demokratik” kabul edildiği için, bu katılım oranı hayda hay “demokratik” kabul edilmiştir.

Yine “resmi” açıklamaya göre, 8,5 milyon kişi oy kullanmıştır. Bu oyların 4 milyonunu (%48,2) şiiilerin, 2,2 milyonunu (%25,7) Kürtlerin ve 1,2 milyonunu (%12,8) Allawi’nin sünnilerinin aldığı ilan edilmiştir. Oylar öylesine milimetrik olarak dağılmıştır ki, seçimleri boykot eden sünni kesim dışı bira-

kıldığında, kalan seçmenlerin neredeyse %100'ü sandık başına gitmiştir. Yani şii ve Kürt kesimlerinde seçime katılım oranı %100 olarak görünmektedir. Üstelik tüm sonuçlar **tahmini nüfus sayımına** milimetrik olarak uygundur.

Bu uyumlandırılmış masa başı “demokratik seçim” sonucunda oluşan “parlamento” Celal Talabani’yi devlet başkanı seçerek “yeni dönem”in başladığını ilan etmiştir.

Bu seçim gösterilerine rağmen, silahlı direniş, tüm kehanetlere rağmen, “başı kesilmiş bir tavuk gibi bir süre daha debelendikten sonra, çok muhtemeldir ki, ezilecektir” diyenlere rağmen varlığını ve gücünü korumuştur.

Irak işgali ikinci yılını tamamlarken Amerikan emperyalizmi cephesindeki en önemli gelişme **Wolfowitz’in Dünya Bankası** başkanlığına getirilmesidir.

Dünya Bankası başkanlığına atanan Wolfowitz, Amerikan Savunma Bakanı Rumsfeld’in yardımcısı olup, Mayıs 2003’de aşağıdaki sözleri söyleyerek Türkiye’yi tehdit eden “büyük Türk dostu”dur:

“Şöyle bir Türkiye olmalı: Her şeye, Kuzey Irak’ta olan her şeye şüpheye yaklaşmayan, ‘Amerikalıların ne istediğini umursamıyoruz’ demeyen, ‘İran ve Suriye ile ne problem olursa olsun onlar bizim komşumuz’ demeyen bir Türkiye olmalı. Şöyle bir Türkiye olmalı. ‘Evet biz bir hata yaptık’ demeli... ‘Irak’taki olaylara daha duyarlı davranmalıydık. Bilmedik. Ama artık biliyoruz. Nerede ne kadar yardımcı olabiliyorsak o kadar yardımcı olmalıyız Amerikalılara’ demeli. Çünkü bu Türkiye’nin çıkarları için de çok önemli, Türkiye oradaki gelişmelerden en hızlı ve de en fazla yararlanacak ülke.” (7 Mayıs 2003)

İşte bu Wolfowitz, bugün Dünya Bankası’nın, resmi adıyla *International Bank of Reconstruction and Development* - IBRD, yani **Uluslararası İmar ve Kalkınma Bankası**’nın başkanlığına getirilmiştir.

Wolfowitz, 1968-1981 yılları arasında Dünya Bankası başkanlığı yapan Robert McNamara’dan sonra Amerikan Savunma Bakanlığı’ndan (Pentagon) Dünya Bankası’na atanan ikinci kişidir.

1968-1981 döneminde Dünya Bankası başkanlığını yapan **Robert McNamara**, Kennedy ve Johnson döneminde Savunma Ba-

kanı olarak görev yapmıştır. Amerikanın Vietnam’a doğrudan müdahalesinin mimarı olan Robert McNamara, Vietnam’da 1965-1968 döneminde yürütülen her türlü pasifikasyon ve imha operasyonlarının planlayıcısı ve uygulayıcısı olmuştur. Vietnam savaşının planlayıcısı ve uygulayıcısı olan McNamara’nın Dünya Bankası başkanlığına atanmasıyla birlikte, Dünya Bankası, görüntüsel “imar ve kalkınma bankası” olmak işlevini tümüyle bir yana bırakmış, Amerikan emperyalizminin dünya çapındaki kontra-gerilla faaliyetlerinin resmi “finansatörü” haline gelmiştir.

Özellikle 1970’li yıllarda Dünya Bankası kredilerinin kırsal bölgelerdeki küçük üreticiliğin desteklenmesine yönlendirilmesini gerçekleştiren kişi McNamara’dır. *Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I*’de ayrıntılı biçimde ortaya konulduğu gibi, Dünya Bankası kredileriyle küçük üreticiliğin desteklenmesinin temel amacı, kırsal alanlarda kapitalizmi geliştirerek iç pazarı genişletmek ve kır gerilla faaliyetlerinin yoğunlaştığı ülkelerde kitle pasifikasyonunu sağlamak olmuştur.

Vietnam savaşının planlayıcısı, başlatıcısı ve yürütücüsü olan bir Amerikan Savunma Bakanından başka ne beklenebilirdi ki!

Ve bugün Irak savaşının teorisyeni olarak bilinen, Pentagon’un “ikinci adamı” Wolfowitz’in Dünya Bankası başkanı olarak atanmasıyla birlikte, Dünya Bankası yeniden **kontra-gerilla faaliyetlerinin** resmi ve uluslararası finansatörü haline gelmektedir.

Wolfowitz’in Dünya Bankası başkanlığına getirilmesiyle birlikte Amerikan emperyalizmi bir taşla birkaç kuş vurmaya hesaplamaktadır.

Öncelikle Irak’ın “yeniden iman” için ABD bütçesinden yapılan harcamalar Wolfowitz aracılığıyla Dünya Bankası fonlarına kaydırılacaktır. Bu yolla Irak işgalinin ABD bütçesinde yarattığı açık kısmen kapatılmış olacaktır.

İkinci olarak, Dünya Bankası “proje kredileri”, olabilecek en esnek biçimde Amerikan emperyalizminin politikalarını kayıtsız-şartsız destekleyen ülkelere kaydırılacaktır. Eğer Dünya Bankası “proje kredisi” desteği ala ilgili ülke, Amerikan emperyalizmin çizgisinin dışına çıkma eğilimi gösterirse, bu krediler en hızlı biçimde kesilebilecektir. Böylece Dünya Bankası kredileri rüşvet ve şantaj aracı olarak daha yoğun biçimde

kullanılacaktır.

Üçüncüsü, Wolfowitz aracılığıyla Dünya Bankası kredileri, “demokratikleştirilmesine” karar verilmiş “Büyük Ortadoğu” ülkelerindeki iktidar değişikliklerini sağlamak amacıyla kullanılacaktır.

Dördüncüsü ve en önemlisi ise, tümüyle Amerikan emperyalizminin çıkarlarıyla örtüşen bu faaliyetler, ABD bütçesinden hiçbir harcama yapılmaksızın yürütülecektir.

Yakın tarih hakkında az çok bilgisi olan herkesin görebileceği gibi, Amerikan emperyalizmi “küçük bir aradan sonra” yeniden Vietnam savaşı yıllarındaki pasifikasyon ve askeri müdahale politikalarına **bir bütün olarak** geri dönmektedir. Bu geri dönüş Wolfowitz’in Dünya Bankası başkanlığına atanmasıyla birlikte tamamlanmış olmaktadır.

Bu gelişmeler karşısında Amerika’nın Irak işgaline karşı çıkan Avrupa’nın “demokrat” emperyalist ülkelerinin yaptığı tek şey, Wolfowitz’in atanmasını **oybirliği** ile onaylamak olmuştur.

Bu “demokrat” emperyalist ülkelerin bu atamadan ve bununla birlikte Dünya Bankası politikalarında meydana gelecek değişiklikten beklentileri ise, Amerikan emperyalizminin kendilerinden talep ettiği Irak işgal giderlerinin (kendi ifadeleriyle “Irak’ın yeniden inşasının”) bir bölümünün Dünya Bankası fonlarıyla karşılanabilecek olmalarıdır.

Özetle, Irak işgali üçüncü yılına girerken Wolfowitz’in Dünya Bankası başkanlığına atanması, Dünya Bankası’nı, bir kez daha tüm emperyalist ülkelerin ortak kitle pasifikasyon örgütü haline getirmeyi amaçlamaktadır. Amerikan emperyalizminin askeri güçleriyle yetersiz kaldığı yerlerde Wolfowitz’in başkanlığında Dünya Bankası, “ot-sopa di-yalektiği” çerçevesinde devreye girecektir.

“Globalizm”e son noktayı koyan Irak işgali, üçüncü yılına girerken, bir kez daha yeni bir döneme damgasını vurmuştur. Irak’taki silahlı direniş, sadece bu özelliğiyle bile tarihteki onurlu yerini şimdiden almıştır.

<http://www.kurtuluscephesi.com> 8. Yılında

www.kurtuluscephesi.com adresinden Mart 1998 yılından itibaren yayınlamaya başladığımız *Kurtuluş Cephesi* internet yayını bugün yedi yılı geride bırakmıştır.

Kendimizi sadece *Kurtuluş Cephesi* dergileri ile *Eriş Yayınları*'na internet alanından ulaşılmasını sağlamakla sınırlandırmadık. Olanaklar çerçevesinde Türkçe tüm Marksist-Leninist yayınlara internet ortamında ulaşılmasını sağlamaya çalıştık.

İnternet'in "yeni" para kazanma aracı ve reklam alanı olarak sunulduğu, hemen herkesin bir internet sayfası yapma hobisine kapıldığı, dolayısıyla sol adına akıl almaz sayfaların geçit töreni yaptığı bir alanda ve dönemde, böylesi bir amacı gerçekleştirmek ve bunun olabildiğince sürekliliğini sağlamak sanıldığı kadar kolay olmamıştır.

Sol yayın faaliyetlerinin bile "profesyonel çalışma" adı altında başlı başına bir para kazanma aracı olarak algılandığı, birbiri ardına kurulan limited şirketlerle yayın faaliyetlerinin reklamcılıkla iç içe geçirildiği bir ortamda şüphesiz işlerin kolay olmayacağı açıktır.

Aradan geçen zamana rağmen, pek çok "free homepage"e dayalı "sol" hobi sayfalarını işlevsizleştirmişse de, yine de "sol" adına yapılmış, ancak hiç bir içeriğe sahip olmayan internet sayfaları boy göstermeye devam etmiştir. Tüm bunlar, solda egemen olan ideolojisizliğin internet alanına yansımaları olmuşlardır. Kimin, neden ve nasıl hazırladığı bilinmeyen "solun tarihi" ve "sol örgütlerin soyağacı" yazılarının yer aldığı "sol siteler" yanında, sol örgütlerin "resmi siteleri"nin geçit töreni, internet "özgürlüğü ve demokrasisi"nin görüntüleri olarak ortaya çıkmıştır.

Bu koşullara rağmen, *Kurtuluş Cephesi* olarak, başlangıçta saptadığımız amacımızı büyük ölçüde gerçekleştirdiğimizi söyleyebiliriz. Bugün İnternet sayfamızda *Kurtuluş Cephesi* dergileri ile *Eriş Yayınları* html ve pdf formatında bulunmaktadır. Asıl amaçlarımızdan olan Marksist-Leninist yapıtların internet ortamında bulunabilirliğini de büyük ölçüde gerçekleştirdik.

Bugün, aynı biçim ve içerikteki Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası'na:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.net

www.kurtuluscephesi.org

adreslerinden ulaşılabilir.

İçerik olarak onbeş alt bölümden oluşan *Kurtuluş Cephesi İnternet Sayfası*'ndaki toplam yazılı metin sayısı (html formatında) 1.468'dir. Acrobat Reader formatında (pdf) kitapların sayısı da 106'ya ulaşmıştır.

Acrobat Reader formatında (pdf) kitaplar

Marks-Engels:	Komünist Manifesto
Marks-Engels:	Alman İdeolojisi
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar, Cilt: I
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar, Cilt: II
K. Marks:	Kapital, Cilt: I
K. Marks:	Kapital, Cilt: II
K. Marks:	Kapital, Cilt: III
K. Marks:	Feuerbach Üzerine Tezler
K. Marks:	Fransa'da Sınıf Savaşları (1848-1850)
K. Marks:	Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire'i
K. Marks:	Fransa'da İç Savaş
K. Marks:	Gotha Programının Eleştirisi
K. Marks:	Ücretli Emek ve Sermaye
K. Marks:	Ücret, Fiyat ve Kâr
F. Engels:	Anti-Dühring
F. Engels:	Köylüler Savaşı
F. Engels:	Fransa'da ve Almanya'da Köylü Sorunu
F. Engels:	Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni
F. Engels:	Konut Sorunu
F. Engels:	Ludwig Feuerbach ve Klâsik Alman Felsefesinin Sonu
F. Engels:	1891 Sosyal-Demokrat Program Tasarısının Eleştirisi
Lenin:	Bir Adım İleri, İki Adım Geri
Lenin:	Bir Yoldaşa Mektup
Lenin:	İki Taktik
Lenin:	Devlet ve Devrim
Lenin:	Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky
Lenin:	Devrimci Maceracılık
Lenin:	Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması
Lenin:	Karl Marks
Lenin:	Nereden Başlamalı
Lenin:	Ne Yapmalı?
Lenin:	Sosyalizm ve Savaş
Lenin:	"Sol" Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı
Stalin:	Diyalektik ve Tarihi Materyalizm
Stalin:	Anarşizm mi? Sosyalizm mi?
Mao Zedung:	Teori ve Pratik
Mao Zedung:	Askeri Yazılar
Giap:	Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı

http://www.kurtuluscephesi.com				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
Mart 1999-Aralık 1999	1.313.194	336.685	8.086.208	57.961
2000	1.627.782	524.415	11.503.872	98.877
2001	1.898.130	773.205	17.765.678	136.182
2002	2.011.906	754.888	25.280.362	200.289
2003	3.452.082	774.788	32.426.580	356.293
2004	3.765.521	1.124.092	51.541.202	501.325
<i>Toplam</i>	14.068.615	4.288.073	146.603.902	1.350.927

http://www.kurtuluscephesi.org				
	Hit	Açılan Sayfa	Alınan Kilobayt	Giriş Yapanlar
2002	672.459	129.863	7.565.828	49.058
2003	683.190	196.167	13.213.352	69.435
2004	387.479	252.141	16.598.723	45.165
<i>Toplam</i>	1.743.128	578.171	37.377.903	163.658

Clausewitz:	Savaş Üzerine
C. Marighella:	Şehir Gerillasının Elkitabı
R. Debray:	Devrimde Devrim mi?
G. Politzer:	Felsefenin Başlangıç İlkeleri
G. Politzer:	Felsefenin Temel İlkeleri
Mahir Çayan:	Revizyonizmin Keskin Kokusu-I
Mahir Çayan:	Revizyonizmin Keskin Kokusu-II
Mahir Çayan:	Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori
Mahir Çayan:	Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine
Mahir Çayan:	ASD'ye Açık Mektup
Mahir Çayan:	Yayın Politikamız
Mahir Çayan:	Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi
Mahir Çayan:	Kesintisiz Devrim I
Mahir Çayan:	Kesintisiz Devrim II-III
İlker Akman:	Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz
THKP-C/HDÖ:	Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I
THKP-C/HDÖ:	THKP ve THKC Devrim Programları
THKP-C/HDÖ:	THKP-C ve 15 Yıl
THKP-C/HDÖ:	Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi ve Devrimci Taktiğimiz
THKP-C/HDÖ:	Marksizm-Leninizm Bir Dogma Değil, Eylem Kılavuzudur-III
THKP-C/HDÖ:	Ulusal Sorun Üzerine
THKP-C/HDÖ:	Revizyonizmin Revizyonu
THKP-C/HDÖ:	Gramsci Üzerine
THKP-C/HDÖ:	Oligarşi Nedir?
THKP-C/HDÖ:	"Yeni" Oportünizm Üzerine
THKP-C/HDÖ:	Bildiriler
Kurtuluş Cephesi:	Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım
Kurtuluş Cephesi:	Laiklik ve Şeriatçılık Üzerine
Kurtuluş Cephesi:	50-84. sayılar

Alınan pdf dosyaları			
	2002	2003	2004
www.kurtuluscephesi.com	23.888	86.644	94.666
www.kurtuluscephesi.org	35.971	85.469	111.802
<i>Toplam</i>	59.859	172.113	208.472

En çok alınan pdf dosyaları (2004)		
K. Marks:	Kapital, Cilt: I	19.074
Kurtuluş Cephesi:	Laiklik ve Şeriatçılık Üzerine	10.018
Mahir Çayan:	Tüm Yazılar	9.738
Kurtuluş Cephesi:	Dünyada ve Türkiye'de Ekonomik Bunalım	6.864
G. Politzer:	Felsefenin Başlangıç İlkeleri	6.959
G. Politzer:	Felsefenin Temel İlkeleri	6.227
F. Engels:	Anti-Dühring	3.687
K. Marks:	Kapital, Cilt: III	3.664
Marighella:	Şehir Gerillasının Elkitabı	3.578
THKP-C/HDÖ:	Gramsci Üzerine	3.232
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-I	3.114
Marks-Engels:	Komünist Manifesto	2.808
F. Engels:	Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni	2.794
Marks-Engels:	Seçme Yapıtlar-II	2.416
THKP-C/HDÖ:	Eylem Kılavuzu-III	2.253
THKP-C/HDÖ:	Bildiriler	2.208
THKP-C/HDÖ:	Ulusal Sorun Üzerine	2.173
Kurtuluş Cephesi:	73. Sayı	2.144
Kurtuluş Cephesi:	58. Sayı	2.127
THKP-C/HDÖ:	Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I	2.060

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

